

B. 65777

1929.

VOOOOG

A.-S. Valga Likööri ja
Napsivabrik

saadused engros ja detail

k.-m. V-ad Uibupuu

Tallinn S. Karja. 23.

Sokolad

Biskviit

A.-S. GINOVKER & Ko.

Tallinn

Saavutus!

Lugupeetud tarvitajaskond!

Rõõmuga võime Teile teatada, et meie tehastes, Tallinnas, Pirita teel 6-b, on nüüd käimas uus, moodne tööstusseade. Tubaka toimetab edasi ja ajab kohevile õhusurvemasin, kuna eriline imeja ta puhastab nii **tolmust kui ka teistest tervisele kahjulikkudest lisandustest ning pisielukatest.**

See seade on esimene Eestis. Üldse osutub ta viimaseks tehnikaks ja teaduslikuks saavutuseks meieaegses tubakatööstuses.

Meie võime julgesti tõendada, et meie seni juba üldtunnustatud võistluseta head tubakasaadused on üldmaailmitud moodsaima uuendusseade tõttu omaduselt veelgi paranenud ja esinevad oma suurepärase maitse läbi.

A.-S. „Laferme“, Tallinn.

UUDIS!

Ilmusid värsketest, puhastatud tubakatest valmistatud UUDISPABEROSSID

Suurepärane maitse! Hea aroom!
Iga pabeross on varustatud hügieenilise
vatiga.

25 tükki ainult 25 senti.

JÕULUNUMBER 1929

Esimene jõuluöö.

Ingel lendas üle maailma, vaadeldes inimeste askeldust. Talle puutus silma palju armast ja ilusat, aga rohkem veel nägi ta asju, mis täitsid teda kurvastusega.

Saabus õhtu. Seal nägi ingel, kuid inimesed väsinult, tolmuseis rõivais töölt koju ruttasid.

Vaikis päeva kära.

Üürikese aja pärast aga täitusid tänavad uuesti inimestega. Need ruttasid teatrisse, pidudele, võõrsile.

Ingel jälgis neid, et näha, mida nad õhtul ette võtavad. Aga kuhu ta ialgi ilmus, kõikjal nägi ta rohkem muret kui rõõmu, rohkem halba kui head. Kurvalt läks ta tagasi.

Oli õige külm ning öö varjud katsid maad. Kõnniteedel aga oli siiski veel näha inimkogusid. Need olid viletsad, armetud inimesed, keda oli tabanud saatuse vali käsi ja neid kuristiku poole tõukas.

Nii mõnestki aknast paistis veel valgus, kuid suurem osa majadest olid pimedad.

Ingel tahtis näha, kuidas on elu tubades. Ta lehvits kõige viletsamatest tubadest kõige toredamate lossideni. Kuid ta meel muutus veel kurvemaks, sest ta nägi viletsust ja vaeva, pisaraid ja meeheidet, pattu ja häda.

Kõik see kohutas ingliti ja ta lendas kiiresti üles oma asupaika, armsa Jumala juurde.

Kuid ikka jälle tuli talle meelde maailmas nähtud viletsus, mis siinsele õndsuse-riigile vastandiks. Tal oli inimestest hale meel, ning ta nuttis — nuttis nii ärdasti.

Siis küsis Kõigevägevam inglilt:

„Miks sa nutad?“

Ning ingel jutustas kõik, mis ta oli maapeal kuulnud ja näinud.

Siis küsis Jumal: „Kas tahaksid aidata parandada inimeste kurba elu?“

„Oh, teeksin seda meeleldi,“ kostis ingel. „Kuivataksin süütute pisarad ning kaotaksin viletsused.“ Siis võttis Jumal kaks karikat, ulatas need inglile ning ütles: „Mine alla inimeste juurde ja kogu ühte karikasse kõik patud, teise aga kõik pisarad!“ Ingel lendas tagasi maa peale, et täita oma ülesannet.

Kuid peagi selgus, et see on võimatu, sest inimeste patud on liiga suured ja raske ja nende pisaraid liiaks palju.

Karikad olid mõlemad juba ääreni täis, nii et ingel neid enam kanda ei suutnud.

Kuid viletsus ei vähenenud.

Omajõuetuse pärast nuttes kallas ta karikad tühjaks ning võttis kummässegi, ainult ühe pisara, ühe süü pärast valatud pisara, teise ilmsüütult, ning lendas tagasi taevasse, Jumala juurde. Kui Jumal neid pisaraid nägi ja kuulis, et maailmas on neid lõpmata palju, ütles ta: „Maapeal on tõesti palju valu ja kannatusi, tahan ise alla minna inimeste juurde. Ning ta läks inimeste keskele. Kui ta inimeste häda nägi, veeres kaastundmuse ja haleduse pisar tema silmist. See pisar langes taevavõlvile ning hakkas seal särama.

Idamaa targad, kes seda säravat pisarat üleval nägid, ütlesid üksteisele: „Aeg on käes, Jumal on maailma peale häästanud.“

Nutva ingliti silmad särasid, kui ta kõike seda nägi. Ta ruttas inimeste juurde, kuulutama neile rõõmusõnumit.

Oli jälle ööaeg.

Petlema väljal hoidsid karjased karja. Nad palusid Jumalat, et ta neid aitaks. Nendele kuulutas ingel kõigepealt suurt rõõmu: „Teile on täna Õnnistegija sündinud, Issand Kristus. Teie leiata teid soimest magamas.“

Siis ilmus suur ingliti vägi ja laulis: „Au olgu Jumalale kõrges, maa peal rahu ja inimestest heameel!“

Ravitsemata omavad hambad kollaka katte, selle inetu katte kõrvaldab täiesti hambapasta, suuvesi.

Stomatol

Viimased read...

Fred Petton'i novell.

Hommikune post, mis harilikult saabus varakult ning sisaldas vaid ajalehti ja välisajakirju, erines täna ühe tüseda ümbriku ja mõninga kutsega. Erilise tähelepanu ja tundega silmitsesin vastsaabunud ümbrikku. Too ümbrik, harilik, suurekaustaline, köitis tähelepanu, ei mitte raskuse ega sisukusega, vaid mis põhjustas iseäralise tunde kohtlema teda, oli käekiri mis ümbrikul ning millist tundsin hästi, liiga hästi. Too saadeti, mida silmitsesin varajasel hommikul, oli mu parimalt sõbralt. Tollelt, kellega ühes kasvasime, kellega sidusid meid lahutamata sidemed, mis isegi ei katkenud siis — olles lahus teine teisest pikemaid aegu. Aeg-ajalt kohates, jutustasime endi elust, mälestades möödunud nooruse päivi — ning kui osutus kohamine võimatuks, seisime alalises kirjavahetuses.

Ent nüüd oli too sõber surnud! Kustunud sanatooriumis, millest sain hilja teada, lugedes lehest juhuslikult ta surma kuulutist. Ajalehe veerul mälestas teda

ka keegi Monika, mulle tundmatu, sest kunagi polnud sõber mulle maininud toda nime. Olin vapustatud ta varajasest lahkumisest, eriti sellest, et oli unustanud mu olemasolu ja polnud teatanud juba kauemat aega midagi endast ega kohast kus viibis. Ta surm oli ootamatu ja masendav.

Ja nüüd? Kiri surnult, keda mälestasin vaikivas kurbuses, kes nüüd, peale manalasse minekut võib olla selgitab nii mõnegi asja, mis ehk oli põhjuseks ta kauaaegsele vaikimisele.

Avades ümbriku, libisevad sealt tiheidalt kirjutatud lehed. Pilg püsib väiksel kaaskirjal, ning tolle daatum selgitab kirja kirjutamise aja. See valminud nädala päevad enne ta kirjutaja suikumist pikale uinakule.

* * *

Armas sõber — andesta mu vaikimist viimaseil ajal, ent su lohutuseks võin kinnitada, et mu väsiva käe viimased vii-

Tahate Teie oma raha paigutada kindlasse kohta, siis ostke

Luther'i mööblit!

Meie mööbli ostmine ei ole mitte kulu, vaid sisseseadesse paigutatud kapital, sest Teie ei omanda mitte hooaja artikleid, vaid asju, mida Teie oma eluaeg tarvitate ja mis Teile kestvalt rõõmu valmistavad. Maitserikkalt ja mugavalt sisseseatud kodu on kultuurilise edu tunnusmärk.

Meie mööbel erineb kõrgeväärtusliku töö ja materjali headuse poolest.

A. S. A. M. Luther

Müügikoht Tallinnas: Vana Posti tänav nr. 9. Kõnetraat 6-16.

ped, viimaste pingutustega kirjutatud read on pühendatud sulle.

Viimsed?! Ja, mu ainukene sõber, tean seda ega kurvasta. Olen nii väsinud ja pean ruttama, et korraldada sulle läkitatava saadetise ridu. Olen kui küünal mis põlenud, mille leek veel vaid hingitseb, tehes asjatuid katseid leegitsemiseks, ent mis osutuvad viimaseiks hinge kustuvaks vilkeiks. Võid imestada, kuid võin kõneleda lähenevast lõpust sarnase heatahtelikkusega ja sarnase ootusega. Usu, mu armas sõber, too lähenev lõpp, mida nimetame surmaks — mida peljatakse, on mulle lohutuseks ja lunastajaks. Too pühib kõik mälestusist, purustab kõik ehitised, mured ja lootused. Ning miks peljata toda, kes toob rahu ja lunastust. Ei, olen rahul ning ootan toda päästjat saabuma. Pean ruttama, mu sõber, et ei saabuks ta enne, kui pole lõpetanud sulle määratud ridu. Juurelisatust leiad nii mõndagi, mis sul teadmata, millest vaikisin, tahtes sulle mitte valmistada valu, valu ja muret sellega, et kannatan, olles petetud lootusis ning eksides hinge purustatud varemeil. Kõik, kellest sulle kirjutati, on sulle tuttavad: mäletad ju hästi mu õekest Helgat ja ta väikest valgepealist Reinu, ent üks, too on sulle tundmatu. Vaikisin meeleldi ta olemasolust. Varjasin teda kui suurimat vara, mis võis kaotada oma väärtuse, kui oleksin teinud ta sulle teatavaks. Võib olla eksisin, kõik oleks olnud ehk teisiti, kuid nüüd on hilja kahetseda, end ilmapeegselt koormata etteheidetega, maadelda küsimustega, missugused oli tähtsad minevikus. Ent siis ei tunnud nende tõsidust, ei võinud hinnata su arvamise väärtust ja too võib olla ongi mu suurim eksitus, sinule kui sõbrale. Andesta, ent käsi väsib ja silmis virvendavad vastkirjutatud read. Pean koguma nõrkeva jõu, et jõuda lõpule käesolevad read enne kui tuleb too, keda tunnen enese lähedal ning kelle saabumist pole oodata kuude, vaid päevade, tundide möödumisel.

Olen leht, mis enneaegselt rebitud puult tormisest tuulest ning määratud kõdunemisele ja selles ei tõsta süüdistust ei teistele ei enesele. Too on olnud paratamatu, mille vastu olen katsunud asjatult võidelda. Usu, usu mu viimseid sõnu, mu sõber... ela hästi... olen nii väsinud... väsinud. Katsu mõista mind ja ka andestada tolele, keda sa ei tunne, keda

ma armastasin, keda vihkasin ja kellele siiski andestasin...

Su kustuv Edt.

* * *

16. november 19.

Olen asunud uude korteri. Kaugel kesklinnast kostvast kärast, piiratud suure aiaga on too majakene mulle sobivaks peatuspaigaks. Puud seisavad aias raagus ja hommikuti katab maad nõrk-valge härmatis. Olen ehtinud toad hilissügislilledega ning ootan Monikat. Et olla segamata, lasin teenija vabaks kogu päevaks, kes, kasutades vaba aega, lubas sõita külla sugulasile lähedasse alevikku. Aeg venib kui lõpmatu kõis. Tänaval süütuvad kaasituled, ent oodatav ei ilmu. Süütan varjuga lambi ning tuba täitub maheda punaka valgusega. Lehitsesin Monikalt paar päeva varemalt saabunud kirja, mille saatis ta Soomest mässavalt Imatra voogelt. Lugesin toda hõõguvat, anduvat kirja ning uuesti tõusis esile teadmine, kui võrt võin teda armastada, kuid ihaldan teda ja igatsen. Kostev krobin on sundinud ju mitmendal korral ust avama, ent siiski ei tule ta, mu igatsetu... mu armastatu...

* * *

Sama päeva õöl.

Süiski tuli ta. Väljast kostsid sammud ja uks avanes.

„Monika!“

Tunnen painduvaid käsivarsi enese kaelal ja kuumi suudlusi huulil.

„Edt, armas, kas oli igav ja ootasid mind?“ ja Monika silmis säras rõõm.

„Ja, ja Monika. Oli alaline õõ, kuid nüüd on valgus ja päistab päikene. Tundsin jänunevat igatsust sinust ja hetkeks tõusis kahtlus, et ei tulegi sa kirjas tähendatud ajal. Nüüd on lõppenud kõik kartused. Võin vaadata sinu põhjatumaid sinisilmi, suudeldes huuli, mis kuuluvad mulle, ainult mulle...“

„Ainult sulle?“ Monika hääles peitub luurav küsimus.

„Monika, ära hakka mind kohe piinama, tean seda kindlasti, et kuulud ainult mulle.“

„Ole kindel oma usus! Edt, ei taha sind sugugi piinata, too küsimus tuli enesest huulile. Olen lubanud ainult sind armastada ja täidan oma lubaduse. Usud sa mind?“

„Usün sind nõnda kui enese hingeõnnistust ja oma ema, kes mind on sünnitanud ilmale, et ainult sind armastada ja uskuda sinusse. Too usk ja armastus on kõikumatu ja püsiv“, sosistan Monikale suudeldes tema sõrmi.

„Olen tänulik sulle, et usaldad mind püritult. See kergendab võitlust mu hinges ja tean, et kõige sündinu peale vaatamata jääb mulle sinu võrratu armastus. Edt, suudle mind, suudle kuumalt! Tahan unustada kõik tänaseks õhtuks. Tahan kuuluda sulle ja kuulata sinu südame värinat enese rinnal“.

„Miks kardad tulevikku? Ei midagi sarnast sünni, mis võiks rahutust elustada sinu hinges. Seisame kindlalt üksteisel hinges ning naerame muredele ja hädadele võidunaeru, mis põhjeneb meie armastusele“.

„Vaiki, Edt, lase mind nõnda olla ja kinnisilmi lamada! Tundes õnne ja armastust vaikivas ümbruses, tahan alati mõelda toda viivukest, millisel leidsin sinu, kellele olid rajatud minu unistused tulevikku..!“

„Monika, sa ütlesid „olid“. Miks oled muutnud omi vaateid, mida pean ma mõtlema ehk kuidas sind mõistma?“ ja hinges tõusva rahutusega ootan Monikalt vastust.

„Ütlesin ma „olid“? Andesta ja ära muutu rahutuks! Eksisin ainult, eksisin! Tõuse, kallim, lähme aknale ja vaatame õisesse pimedusse, tumedasse kui lähenevasse tulevikku!“

„Monika, sammun sinuga ühiselt tulevikku ja ta on minule valgem päikesehiilgusest ja tähtede särast. Miks räägid sa tumedast tulevikust? Kuhu läheme meie, sina ja mina, sealt kaob kahtlus ja meie armastuse koidu kumas surevad vümsed

murelikud mõtted. Kuid, mis on sul viga? Oled muutunud kahvatuks, ehk tunned end haigena? Vasta, Monika, mis on sul viga, et silmis hiilgavad pisarad? Tule, suudlen kuivaks sinu silmad ja istu siia!“

„Olen väsinud ja rahutu, kuid seegi möödub pea. Silmis hiilgasid mul... mul õnnepisarad. Olen nii tänulik, Edt, sulle; tunnen olema enese väiksena, kellest hoolitsed ja keda armastad suurima õrnusega. Istu siia, Edt, minu jalge ette! Ei, istume sinna kamina ette, kustuta tuli ja vaatame kuis hõõguvad sõed! Suured, punased ja tulised, kui veres kiirgavad silmad. Istu siia ja pane oma pea mu põlvele. Nii, nüüd on mul hea ning rahulik. Vaata, juba kattuvad sõed tuhakorraga, nii kui härmatisega. Langeb neilegi härmatis, kui muutlikule, jahtvale inim-südamele. Edt, liiguta, kohenda neid, et hakkaksid sõed jälle hõõguma ja levineks neist elustav soojus. Pane kaminasse veel puid, tahan kuulata tule praksumist ja vaadelda lendavaid sädemeid!“ Monika häääl väriseb, käed suruvad kõvasti minu omi.

„Monika, oled sa haige? Käed on sul külmad ja silmis segane vaade“.

„Ei, ei Edt!“ ja värin raputab Monika keha.

„Räägi, Monika, mis on sul viga? Või ei usalda sa mind, oma ainsamat — armastatut?“

„Usaldan, kuid ei või, ei tea sulle midagi kõnelda. See eneseltgi nii tume ja seletamatu, mis väriseb hinges, ja miks peab kõik see nõnda olema!“

„Ole aga rahulik, küll siis ehk möödub! Vaata, Monika, kuidas sädeleb briljant sinu sõrmes. Valgest hiilgusest tungivad sinised kiired ja keset kivi hiil-

G. Birk'i auru-värvimise ja keemilise puhastuse tööstus (bensiiniga).

Asutatud 1820 a.

Tallinn, Maakri tän. nr. 23. Tel. 13-18.

Riide värvimine, vanutamise, pügamine, pressimine, pleekimine j. n. e. Üllikondade, kleitide, siidiriiete j. n. e. keemiline puhastamine ja pressimine

Ameerika Hoffman's Methodi masinal.

Vanem tööstus Eestis,

H. Feischner

Harju t. 45

Tel. 19-50

0000

Mee- ja siirupi piparkoogid

suures valikus.

gab punane säde, helepunane kui puhtasse, vastसानанud tumme varisenud veripisar... Pole varemalt näinud sul olemas sarnast sõrmust, on see uus? Või oled saanud ta kelleltki kingituseks? Näita lähemalt, vasta, Monika, kellelt oled saanud selle? Miks tõmbad käe ega taha näidata mulle sõrmust?"

"Jäta, Edt... ole rahul, sul pole põhjust muutuda rahutuks tolle sõrmuse pärast! Sain isalt selle kingituseks... ja... unustasin sõrme. Sa kahtlustad mind ilma aegu!"

"Olen rumal, andesta, hetkeks lõi aju, kui oleks keegi annetanud tolle sõrmuse sulle kihluse kingina!"

Monika huuled tuksatavad tummas valus. Ta silmad vaatavad hõõguvaid süsi ja haarab minu käe. Tunnen värisevat peeneid, valgeid sõrmi.

"Edt, kust võtad sarnased mõtted, mis sünnitavad valu mu hingele? Ütle sin ju sulle, et sain isalt!"

"Usun sind, Monika, olen jõe omis mõtteis, katsu unustada too kõlbmatu tähendus! Kas isa seisukord on paranenud, et võis teha sulle sarnase hinnalise

kingituse?"

"Ja, ja... ta on saanud üle äriolistest raskustest ja rahapuudusest. Kust sina oled seda kuulnud?"

"Linnas kõneldi teda ähvardavast äriolistest kokkuvarisemisest. On ju hea, kui nütüd korras on! Mida Käthe sai?"

"Miks pidi tema saama? Ta ei saanud midagi!"

"Kuidas? Miks teda ilma jäeti?"

"Andesta, ei saanud aru sinust. Käthe sai ka... ja... ta sai... niisamuti sõrmuse, kui minagi!"

Monika kahvatanud põskedel mängib kerge puna. Pigistab kinni silmad, ja pikad ripsmed värisevad.

"Edt, mul on halb, olen haiglane, luba, et lähen koju", ja Monika silmis helgib paluv vaade.

"Mine, kallis, ja ole peatselt terve! Tulen sind saatma..."

"Ei, Edt, ära tule... lähen üksi. Jää koju!"

"Aga luba, sa oled haiglane, miks ei või ma sind saatma tulla?"

"Ei, Edt, lähen üksi... võtan vooimehe ja sõidan koju. Tahan olla üksi! Ära pahanda! Tulen jälle... varsti!"

Teie olete mures?

Asjata — sest ka vähese rahaga leiata ilusa kingituse oma abikaasale, pruudile ehk armukesele

F. O. Treublut A/S.

Tallinnas Pikk t. 18,
Nõmmel abikaupl.

„Hea küll. Kunas sa jälle tuled?“
„Siis, kui sirab taevas noor kuldne kuu“, ja Monika naeratab nõrgalt.
„Siis tuled ju varsti“, ja heidan pilgu kalendrile.

„Nõnda pea kui saan . . . esimesel võimalusel.“

Saadan Monika väravani. Vaatan talle järgi. Ta eemaldub, nõrgalt tuikudes.

„Monika!“

Ta seisatab ja vaatab tagasi.

„Mis on?“

„Luba, et tulen sind siiski saatma! Kui mitte rohkem, siis lähema voorimeheni. Sa oled nõrk ja haiglasem kui tahad enesele tunnistada. Lubad?“

„Ei, ära tule! See möödub pea, ongi juba hulga parem, mine tuppa, ära külmeta end! Head ööd!“

„Ela hästi . . . Monika!“

Sammun tagasi ja lukutan ukсед. Hinges võitlevad arusaamatud tunded. Olen rahul, kuid siiski näib miski puuduvat. Siis tõuseb kartus Monika tervise pärast esile ning see sumbutab igasugused kahtlused, mis viivuks kerkinud hinges.

* * *

. detsembris, peale hingelist murrangut.

Olen lugenud päevi ja vaadelnud õhtuti taevasse, oodates kuldse sirbi ilmumist kui õnnistust. On pilvised õhtud ning nägematuks jääb kuu. Ei tule ka Monika.

Mööduvad päevad ning siis ilmub Monika. Ilmudes peletas valdava nukruse ja oli lõbusam endisest. Too õhtu oli õndsam ja armuküllasem eelmistest. Võisin imetleda ta kirklikkust ja võluvut keha. Vaatasin ta põlevaisse silmi ja sain aru ta anduvast naeratusest. Tunnid möödusid ülevas õnnejoovastuses. Maitsesime nooruse karikat ja eluvõluvust. Kui saabus kesköö, siis riietus Monika. Võttis lambi ja läbistas kõik toad. Vaatas armastaval pilgul segiaetud süngi ning seisataskamina-eelsel toolil. Vaatles enese pilti kirjutuslaual ja siis tuikasisid tal huuled. Jälgisin vaikides ta tegevust, soovides teda mitte segada. Kui tahtsin minna teda saatma, sain endise keelu:

„Ei, Edt, lähen üksi, ära tülita end!“

„Miks ei soovi, et saadan sind?“ küsin imestades.

„Hilja on! Võtan jällegi voorimehe ja võid minna kohe puhkama!“

Aktsia-selts

A. Le Coq'i

õllevabrik

Soovitab oma heledat ning tumedat õlut, porterit,

keedetud mõdu, limonaadi,

seltersi ja soodat

tuntud headuses

„Kuidas soovid!“

„Tahan minna üksi. Edt, ela hästi!“ ja Monika süleleb mind kirglikelt.

„Armastan sind, Edt, ainult sind!“ ja ta huuled puurivad valusalt minu omi.

„Seda tean ja olen õnnelikum inimene! Millal tuled sa mind vaatama? Kas varsti?“

„Ei tea . . . mitte nõnda pea . . . ela hästi . . . jumalaga,“ ja Monika astub mõned sammud. Jälgin teda pilguga, kuid siis seisatab Monika. Ta hää l väriseb, ning siis kõlavad valusad, piinarikkad helid:

„Edt, andesta, ei taha sind enam petta, ma . . . pean minema mehele!“

„Mind petta? Mehele? Seda kõike ma ju tean, et sa mehele lähed!“

„Ei, sa ei tea! Kellele siis?“ ja Monika toetub trepikäsi puule.

„Missugune küsimus! Armastad ainult ühte — mind ja on loomulik, et saad Edt Pärna naiseks. Eks ole nõnda, minu Monika?“ ja lähenen temale.

„Ei, Edt . . . eksid! Ma lähen mehele Jüri Vuksile. Mul on valus, kuid...“ Edt, armsam, mis on sinuga?“

— — —
Oli alaline öö ja pimedus . . .

Kas oli kestnud too teadmatu olek mõni hetk või igavik — ei suutnud anda vastust tolele küsimusele. Peas kumises lõpmatu tühjus, väiksem heli või mõte tõi esile lõikava valu. Südant läbistasid värisevama panevad valuhülid. Soris keegi hinges, surus hoolimatult tugevad sõrmed südamesse ja kiskus valusalt. Tahtsin kõneleda, kuid tuli kuuldavale valuline oie. Tahtsin nutta, ent põlnud pisaraid — silmad olid kuivad ning valusad. Tahtsin paluda, tahtsin hüüda, katkestada toda suruvat teadmatust, kuid ei suutnud. Tundsin vaid kramplikke tõmbeid hinges ja puurivad valu liikmeis . . .

Miks leban liikumata kui köidetult?

Miks katab silmi mul ududeloor ja näen liikumas enese ümber halle varje? Kuulen tasast sosinat ja hiilivaid samme. Keegi tõstab ettevaatlikult mul pea, suhu tungib mõru vedelik ja kõrvetava tulena jookseb see siskonnas. Kuid siis vähenevad valud. Tunnen kehas kergust ning avan valutavad silmad. Selgusetat pilk eksib ringi toa nurkes ja peatub sängi ümbritsevatel kogudel. Kuulen tasast sosinat:

„. . . Vaene, vaene poiss!“

Silmad hakkavad virvendama ja löövad veele. Sulen nad uuesti. Tasase kõminana, otsekui lõpmatust kaugusest kuulen kõnelust:

Bernhard Hansen,

kes peale kauemat aega väljamaal viibimist jälle „Estonias“ töötab. Esineb Boris Godunov'is.

„Nüüd on pööre paremusele. Olge aga rahulik, proua! Ainult rahu, mitte mingisugust ärritust ega rohket kõnelust. Rohtu anda täpselt tähendatud ajal ja mähist vahe-tada iga tund. Homme tulen ja siis loodan haige palju parema olevat.“

Hää l vaikib ja kostavad kaugenevad sammud.

Kes on haige? Kas mina? Kas minule on määratud rohud ning mähised? Kuid miks ja kunas jäin haigeks? Peast läbistub valuline hoog ja ajus torgivad tuhanded nõelad. Keegi toetub sängile, tunnen kätt enese vaiballamaval käel. Tasased sammud liginevad ning seisatavad sängi esisel.

„Rein, tule ära! Sa tüütad onu, kuulsid, mis arst ütles? Onu peab rahul olema, siis paraneb rutem.“

„Ema! Miks on onu haige nõnda kaua?“

„Rein, kuuled, tule ära!“

Käel lamav käsi tõmbab end tagasi. Nii siis, need on Helga ja Rein. Mida teevad nad siin, kui olen haige ja kas olen juba kaua sängis lamanud? Avan silmad ja kohtan Helga vaatega.

„Helga!“

„Tasa, Edt!“ ja Helga surub sõrme huultele.

Äkki läbib mind värin. Kuumuse laine vallutab minu ja silmis tumeneb pilk. Tunnen kurgus pakitsevat valu ning siis tungib huulile hüüe:

„Monika!“

„Edt, Jumala pärast, vaiki!“ ja Helga läheneb voodile.

„Ei, Helga, tule kõnele, mis on sündinud! Ära karda, katsun olla rahulik ning kõneleda tasasel häälel! Ole nõnda hea, kergita patju, tõsta neid vähe kõrgemale, nii on parem! Rein, on sul ka kahju, et olen haige?“

„Ja onu. Väga kahju. Aga nüüd saad terveks. Prillidega onu lubas sind terveks teha,“ ja Rein surub pea minu ligemale.

Silitan õrnalt ta pead.

„Rein on tubli! Noh, Helga, ootan vastust!“

„Vastasid sinu küsimustele!“

„Ei, Helga! Miks ei tule Monika?“ ja vaatan Helgat küsivalt.

„Monika ei saa . . . ta on . . . abielus!“

„Helga! See on vale . . . vale!“

„Edt, see on tõde! Valus, kuid ometi paratamatu!“

„Millal siis, millal?“

„Vast hiljuti sai ta laulatatud Jüri Vuk-siga . . .“ kuulen vaid Helga hädalist hüüdu.

Huulile tungib kähisev hüüe. Silmad lõõvad tumedaks ja kõrvus heliseb tuhandehääleline pill. Näen Helga — Reinu hirmunud silmi, ning siis kattub kõik jälle pimedusega. Kehas hiilivad tulised nooled ja südames torgitakse nõnda valusalt . . . valusalt. Too oli jällegi pimeduse ja teadmatuse algus. Kuulsin kõnelusi ja samme. Kuulsin küsimusi, kuid ei suutnud neid mõista ega neile vastata. Tahtsin näha rääkijaid, kuid silmad olid tinased ning jäid avamatuiks kõigile katseile vaatamata. Nõnda järgnesid ööd päevadele ja vastupidiselt. Ümbristes pimeduses ja vaikuses hiilis koletis, kes hirvitas minu abitud olekut ja näis ootavat silmapilku, mil oleksid sulgunud minu silmad jäädavalt ja lakanud töötamast minu vaevatud süda. Kuid siis hakkas paistma valgus. Paistev valgus hirmutas luurava koletise. Varisesid rinnalt rõhuvad raskused ning silmist neid sulgev tina.

Seisin valguse lävel. Nähes end ümbristetud hooldavaist kätest, asus hinge kosutav rahu, mis püsis seni, kuni väsivad mõtted jõudsid Monikani. Siis värises hing ning silmad löid veekirma. Siis tundsin Helga kätt enese otsmikul ja kuulsin ta rahustavat häält. Aja möödumisel kadus seegi valu, harjusin tole nõretava hingehaavaga. Paranesin, ent visalt.

Helga toetusel jõudsin toolini kamina ette. Võisin istuda praksuva tule paistel kogu päeva. Mõeldes Monikale ja tema armsamale kohale siin, oli just kui kahju eemalduda. Tundus, kui oleks ta veel praegugi siin, minu läheduses, vaadates üksisilmi hõõguvasse tulle. Pikkade õhtute kestel tuli meele möödunud suvi. Pikas, lõpmatus reas seisid möödunud pildid. Olin mineviku varemeil ja keset varisenud lootusi ja õnne seisid Monika . . . Seisis valges rüüs, huuled andestavas palves ja silmis härduse pisarad. Nähes hiilgamas pisaraid ta võluvais silmis ning andestavat, paluvat naeratust ta huulil, tegin katseid, harjutusi hinges temaga leppimiseks. Tahtsin andestada talle kõik piinad, mis valmistanud minule, tahtsin andestada talle kõik lubavad sõnad, töotusemurdud ning vale.

Ent siis vangub Monika. Nägu kattub tal iharuseilmega ja silmis loidab tal äraandlik, petlik tuluke. Rüü muutub punaseks, huuled tõmblevad lubavais, kutsuvais naeratusis ja ta tõmbab peaga, pildudes kiirgavaid pilke. Sulen silmad, et mitte näha teda sarnasena. Hinge asub võimas, kindel otsus. Ei suuda, ei või andestada Monikale! Ei tohi unustada meeletuid hingepiinu ja vaevatud südame kramplike tõmbeid. Aja möödumisel harjun kõige.

* * *
Varajasel kevadel, päev hiljem
Monika külastamisest.

Nõnda mööduvad nädalad. Olen jõud-
sasti kosunud. Teen väikesi jalutuskäike
aias ja rõõmustun lähenevast kevadest. Õhtu-
ti, saabunud ämaruses, istun kainena tule-
paistel pehmes tugitoolis, tehes kavatsusi
ning plaane tulevikuks ja eelolevaks suveks.
Tahan, ja pean unustama mustava, haigutava
mineviku. Olen saanud üle kõigist hinge-
närivaist kannatusist, ja südames asub suur
lein varisenud õnnest. Lähenes märtsi teine
pool. Istusin jällegi videvikul süvenenud
mõttesse. Kosteve kellahelin äratas minu
ja tahtmatult küsisin, kes võib see olla? Sest
Helga oli vast lahkunud ja teisi ei teadnud
tulema. Kuulen sumbutatud kõnelust ees-
kojas ja siis avatakse uks. Keeran pilgu
ukse suunas ja jään hämmastanult istuma.
Tunnen, kui pähe valgub veri ja sooned tui-
kavad vere voolamisest. Suuri vaevu saan
liigutada huuli, sõnad tungivad esile, kuid
kustuvad tasasel sosinal:

„Monika . . . Sina . . . Mida sa tahad?“

Monika läheneb kahtleval sammul. Huu-
led liiguvad sõnatus kõneluses ja silmis hiil-
gavad pisarad.

„Edt! andesta mulle!“

„Andestada? Kui tulid sarnase mõttega,

siis palun sind viibimata lahkuda! Mis on meil enam öelda üksteisele? Mine!“

„Ei, ma ei lähe mitte enne, kui oled mind kuulnud ja andestanud. Ma palun . . . kõige nimel . . . kõige tolle armastuse ja mineviku nimel, andesta mulle!“ ja Monika läheneb väriseval kõnnakul.

„Vaiki! Ära rüveta möödunud aega, teda meelde tuletades. Ta on surnud! Kuuled, Monika, minevik on surnud sinule! Lahku kiirelt! Tahad mind veel piinata, elustades mineviku mälestusi? Kas oled mind veel vähe piinanud . . . sina? . . . Mine, käsen sind lahkuda, kui ei soovi sa kuulda haavavaid sõnu ja teenija kutset!“

„Ei, Edt. Nõnda halastamatu sa ei ole! Kõnele haavavaid sõnu . . .! Tõuka . . . löö mind . . . kuid ära aja mind enesest ilma, et mind kuulaksid!“ Monika hääli väriseb, ta langeb põlvili minu kõrvale, ja mu käele langevad kuumad pisarad. Tõmban käe, pühkides kiheleva pisara.

„Tõuse üles ja mine! Kuuled Monika, sa pead lahkuma! Sul ei ole mulle enam midagi öelda. Kõik on räägitud, kõik on unustatud ja kustunud . . . Mine . . .!“

„Lase mind olla enese juures, lase, põlvitan su jalge ees! Ära aja mind enesest eemale, Edt, ja andesta!“

„Ei!“

„Edt, andesta mulle tolle armastuse ja õnne nimel, millest joobusime, millist maitses olime õnnelikud!“

„Ei!“

„Edt, andesta nende õhtute ja ööde nimel, millistel kuulusin sinule! Andesta nende suudluste nimel, mida korjasid minu janunevalt huulilt!“

„Ei!“

„Edt, andesta minu süütuse nimel, mida tõin sulle ohvriks, kui parema, puhtama anni! Vannun sulle kõige hingeõnnistuse juures, ma olen süütu! Mind sunniti selleks abieluks. Pidin päästma isa variseva varanduse. Enese ja sinu armastusega pidin lunastama õe Käthele ja emale muretuma elu. Enese ohverdamisega pidin kõrvaldama varitseva hädaolgu. Edt, kuule mind, tahan kõik sulle kõneleda ja palun sind . . .“

„Ei, Monika, jäta mind rahule ja mine . . .“

Monika vaatab minule, näen pisarast tumestatud silmi ja kramplikult tõmblevaid õlgu. Näen pisaraid veerevat mööda kahvatanud põski ja ta huulil kannatuse joont. Sulen silmad. Tunnen, kuidas väriseb mul ihu ja ajuti tumeneb mõistus.

„Edt, andesta mulle tolle armastuse nimel,

Järjest kasvav nõudmine ja suurenev läbimüük võimaldas E. T. K-l alandada oma kohvide hindu

kuni 20%

Jõuluostusid tehes nõudke ainult

E. T. K. kohvi, sigureid ja veine,

teades, et E. T. K. omatööstuse saadused on valmistatud kõrgeväärtuslikest tooresainetest.

Müügil kõigis ühiskauplustes.

Pealadu:

**Eesti Tarvitajate
Keskühisuses,**

Tallinn, Lai tn. 39-41.

millega armastas sind Käthe. Andesta tema puhta, süütu hihge esimeste helide nimel!“

„Ei . . . ka see on sinu vale . . .!“

„Edt, andesta mulle oma ema armastuse ja mälestuse nimel! Kes sind armastusega ilmale sünnitas selleks, et võiksid mind armastada ja andestada!“

„Ei! Ära teota minu ema ja tema mälestust! Tõuse ja mine!“

„Edt, andesta mulle, kui eksinule ja kannatanule! Tahan igavesti sind mälestada, kui suurima, puhtaima hingega inimest. Tahan armastada sind õeliku armastusega ja igavesti hinges kanda toda sõna, millega oled lunastanud minu eksimised ja mulle andestanud!“

„Ei!“

„Edt, andesta mulle igavese Kohtumõistja ja Lunastaja nimel, kelle kohtu ees, kord seisame! Andesta Lunastaja nimel, kes on meile annud südamed, käskides üksteist armastada ja andestada eksinule!“

„Ei!“

„Edt, andesta tolle idaneva lapse nimel, kelle liigahitud tunnen enese südames! Andestata süütu hinge õnnistuse juures ja enese isaarmastuse nimel! Andesta meie ühise võrratu armastuse nimel, millist vilja kannan enese ihus! Andesta ja unusta tolle lapse pärast, kellele oled sa isaks! Edt, kuulled, sinu lapse ema palub sult põlvili ja pisarais andestamist ja unustust . . . Tahan teda kasvatada ja armastada armastusega, mis kuulub sulle ja sõnale, millega oled lunastanud ta ema eksimised . . . Edt, sinu laps ootab oma ema vabanemist piinava mineviku küüsisist ja tahab armastada sind väärilise armastusega. Edt . . . mul on valu . . . kuulled mind . . . ja . . . andesta!“

Hinge vapustas võimas kramplik tõmme . . .

Nägin vaid Monika värisevaid õlgu ja kõrvus kõlasid ta sõnad . . . Laps . . . minu laps . . .!

Liha minu luudelt ja veri Monika soonetest . . . Idanev loode Monika värisevas kehas. Tumedast minevikust tõusid esile Monikast kirjutatud sõnad: „ . . . olen sageli mõelnud, mis küll naeruväärne, et kui peaksingi korra kellegi teisega abielluma, siis tulen pulmale eelne ööl ja andun sulle, Edt, minu ainuke armastus, ja tahan saada sinust emaks . . .“ Sulutud silmis virvendavad tulirõngad, meelikohtes peksab veri sooni paisutades ja kuulden Monika pisaraist niisutatud, murest muljutud nuttu.

„Monika! On see tõsi? Sa ei valeta?“

„Ei, Edt, ei. Usu mind ainult veel kord! Vannun sündiva lapse elu juures. Edt . . . andesta . . . andesta . . .!“

„Tõuse üles, Monika! Oled andestatud ja oled lunastanud mulle valmistatud hingepiinad. Sinu eksimised on lunastanud laps sinu üsas. Tõuse ja kuivata pisarad, need oled lunastanud minu lapse emaks saamiseks! Istu siia tulepaistele ja mõtle minevikule!“

Vaatlen Monika piinatud, kahvatanud näosse ja surun huuled ta otsaesisele. Siis läheb ta. Kuulen riiete kahinat ja kaugenevaid samme. Vaatan praksuvat tuld ja hõõguvaid süsi kaminas. Mõtted libisevad kaugele ning ei suuda neid koguda. Tunnen nõrgestavat väsimust liikmeis ja puurivat valu oimukohis. Vajun ääretusse vaikusse, kui mõõtmatusse ruumi. Siis tunnen kergelt raputust õlal ja teenija häält.

„Härä, aeg on hiline, kas ei läheks teie süngi?“

Virgund teadvusetusest. Tuli kaminas on kustunud ja keha läbib külmavärin.

„Kohe, kohe! Mis kell on?“

„Südaöö. Aeg puhkama minna!“

„Minge, küll minagi lähen!“

* * *

Sanatooriumis 19 . . . suvel.

Kõikjal asub vale ja pettus. Isegi siin, varjude orus ei suudeta peljata toda alatut relva. Valetavad kõik — nii sanatooriumi personaal kui siia hingitsema tulnud haiged. On olnud selle tõttu kokkupõrkeid kaashaigetega, ning need hoiavad end must eemale. Ei suuda kuulata nende jutte, mis peamiselt keerlevad paranemise ümber, kuna ise vaevalt liiguvad, vaevaliselt jalgu järel lohistades. Kõnelevad peatsest lahkumisest tervetena — ent ise liiguvad mullahunnikutena, valmis soodsamal hetkel varisema. Olen õelnud neile tõtt ja tasuks saan halva kohtlemise nii nendelt kui ka haigla teenijaskonnalt. Näib vist kui ei tohiks kõneleda tõtt. Isegi paarast, too lahke, alati naeratav vanahärä ei suuda loobuda harilikust kombest ega erineda teistest. Täna tuli mu juure ja peale läbivaatust tähendab:

„Asi on päris korras! Pole enam suurt viga midagi, veel paar kuud, ja siis olete terve . . . täiesti terve!“

„Õigus, siis olen niivõrd terve, et kunagi pole tarvis mul kuulata valet ega tarvitada arsti,“ vastan sapiselt.

Ta seisatab kohmetult, ent siis eemaldub. Milleks küll sarnased valed, sarnased võõritamõistetavad väljendused. Kuis võin lootagi paarstilt teistsuguseid lohutusi! Neile on too vale ja lohutus läinud verre ja arvavad, et sellega teevad nad head, andes hukkujaile lootusi tervenemiseks. Võib olla saavutavad nad teiste juures oma eesmärgi, ent mitte

minu juures. Tean kindlasti mis mind ootab, ja milleks siis petta ennast! Kas pole see ükskõik praeguses olukorras, varisen hiljem või varem, pealegi siis, kui küsimus seisab vaid nädalais, kuis. Olen hingeliselt ammu koolnud, kaua siis vastu peab puretud ihugi. Olen ammu kõik korraldanud, oodates varisemist, ent see ei tule ega tule. Ning too mõjub juba närvele. Kui imelik too on, teised närveldavad oodates mitte kunagi saavutada tervist, ent mina tunnen pahameelt alati tuleva, kuid sageli hilineva surma tõttu. Kuivõrd on siiski inimesed erinenud ühesugustes oludes, ühesugustes haigustes. Mõõduvad pikad tegevuseta päevad ja unetud ööd. Noil tunnel, kas lebades rõdul päikesesäras, või kuulates lahtiste akende all suvise öö häälightsusi, on olnud aega teha ettevalmistusi pikale teekonnale asumiseks ja mõelda möödunud ajule. Olen tunnud rahutust ja rahuldust. Olen teinud enesele etteheiteid, olen kahelnud, kas toimisin õieti teatud olukorras, kas oli mul õigus kohelda Monikat sarnaselt, või pidin andestama talle kohe, kuulamata ta tunnistust, mis võib olla oli viimaseks katseks, viimaseks abinõuks, millega võis loota mult andestamist. Siin, võib olla ei toiminud õieti, ent ei suutnud ka teisiti. Võib olla oli see nõnda hea, võib olla mitte.

Ei taha end kaitsta, ega ka süüdistada. Võib olla, tolle lapsukese andestamisest, ning siis pühendab ta ennast tõelise, võrratu armastuse ja hellusega tollele mittemidagi teadvale hingele. Kui on see nii, siis olen rahul, sest ei taha, ei tohigi muud soovida kui vaid seda. Olen katsunud ühte kui teist temast teada saada, ent see on osutunud asjatuks. Läkitatud kirjad on kõik tulnud tagasi — märkmetega, „adressaat leidmata“, ning nüüd olen loobunud neist katseist. Nõnda on ka parem, oleme asunud erinevaile teile, mis kunagi ei kohtu, ja milleks siis teha katseid ehitada ühendavaid purdeid tollele kuristikule, mis meid lahutas minevikus — mis olemas ka olevikus.

Õo rahutuil tunnel, lebades unetult süngis, on tõusnud imelikud mõtted. Mõtted kõigest tollest, mis praegu olemas, ent lähemas tulevikus haihtuvad. Lebades siin süngis, murtud hinge ja haigusest kurnatud kehaga, võin silmitseda päikesekiiri taevases kõrguses, kuulata lindude sillerdamist puie oksil ning haista lõhnavaid lilli. Ning see kõik kaob, hajudes tolle liniku varju, millele sammun pikka, ent kindlalt. Siiski on too parem. Seal mustavas tühjuses valitseb vaikus, võrratu vaikus ja suur rahu

Too rahu, mida igatses mu vaene sõber,

O-ü. „Alko“ Viljandis

Veinid, vahuveinid, liköörid ja napsid kõige kõrgemate auhindadega näitusel ja näitusmessil 1925. aastal „Grand Prix’iga“ kroonitud.

I järgu joogid kõikides sellekohastes kauplustes ja restoraanides saadaval.

Kauplus: — **Viljandis, Tartu tänav nr. 7.** Telefon 39.

Vabrik ja pealadu: **Viljandis, Lossi t. nr. 34.** Telefon 23.

Ladu ja kauplus: **Tallinnas, S. Karja t. nr. 20—8.**

A/S. K/m. „**Estika**“. — Telefon 12-67

on saabunud. Sukeldus sinna oma purustatud lootustega ju murtud hingega. Ning praegu, lugedes ta pihtimisi, ta katkendliselt ülesmärgitud elamusi, näib siiaigi hoovavat too igatsetud, teda enese rüppe suigutav rahu. Seda ei sega tänavalt kostuv sõidukite kära, suurlinna tänava hääliitus, sest asun kaugel

kõigest tollest, mõtted libisenud sinna, kuhu leidnud ta omale viimse puhkepaiga — kaugel kõigest igapäivusest, elu raskustest ja muredest. Viibin üles temaga kaugel sine-tavas kauguses — suure, vaikiva rahu maal

Nõmme, 9. XII. 29 a.

Jõulud tulevad.

Pühade veste

Fred Petton.

Tila Märt, toosamane, kelle seiklusi jälgisime „Tallna laalopeol“, askeldab rehitoas. Kuuldub nõude kolinat, tulise kivi sisinat õlletoobris, ja nagu muu seas lendub ka mõni tuline ta suumulgust. Ning vahetevahel on kuulda, kuis Märt saapaga kõmsib kivisele põrandale ja laulu jorutab. Kõike, mida Märt laulda tahab, ei ole hästi kuulda, muist hajuub ta suunurgis, ent mida Märt hästi ja selgesti kuuldavale toob, on:

„jõnkadi, jõnkadi, jõulud tulevad!“ kuid lõpp kaob jälle sisinasse ning mõne koliseva nõu mürrasse.

Tüdruk Ann, kes soole harutab ja neid leotab, viskab pilgu vorstiputru liigutavale perenaisele.

— Neh, Märt täna lõbus kohe! Vist teine

veidi nii,“ ja Ann teeb käega liigutuse suu sihis.

„Mes ta's nüüd nii on või, aga tulevad jo pühad, ja eks ta vist meki virret!“

Küllap ta rohkem juba võtab kui mekkimiseks vaja, ja Ann lõikab soolest paraja tüki, mis kaussi langedes pritsib veepiisku perenaisele.

„Näh, nüüd! kohe silma, ja kibe teine ka veel, mes sa's nõnda solgutad,“ toriseb Reet, käeseljaga silma hõõrudes.

„Ega's ma's siis meelega, ta ju kukkus,“ katsub Ann vabandada.

Siis süvenevad naised tõhe. Askeldavad vaikides soojas köögis, kolistavad pannide ja keedunõudega ning aeg-ajalt viskavad mõne tarvilise sõna. Köögis levineb pudru ja vorstirohu lõhn, sinna seguneb loorberi ja vürtsi lõhn, mis tõuseb suurest pajast, kus vilisevad vast veristatud seajalad. Lõhn tungib vist Märdi ninnagi, sest peatselt koliseb köögi-rehitoa vaheline uks ja Märt astub küürutades üle läve, katsudes hoida toopi otse, et ei loksuks must-mahlaks virre, Märdi vaeva ja laulu tulemus.

„Ega's midagi, teil lõhna juba kõik kohad täis ja nii, tõin teile veidi virret mekkida.“

„Kas juba käib?“ ja perenaine Reet viskab pilgu ettevaatlikult astuvale Märdile.

„Miks ta ei käi! käib mis mürab ja kobrutab, et lust vaadata. „No-o ne's sa's . . .“ ja Märdiga sünnib imelik muudatus. Teeb äkilise nõksu, nagu põigeldes ähvardavast hoo- bisti kõrvale ja vajub põrandale kui liigetega väits. Toop koliseb kivisel põrandal ja Reet-Anne kui ühest suust lasevad kuuldavale haleda hüüde.

„Oh, sa's suiline sarvik! Aga just kui lõigati jalad alt!“ vannub Märt end üles ajades.

„Mes' sa's nõnda kooserdad! Lõhud toobi ja puha, alles vast ikka tööme teise,“ toriseb Reet, väikest mõlki toobil silmitsedes.

„See korrat jo siin,“ ja Märt tõukab jalgaga ümargust lepakaigast pliidiesiselt.

„See siin!“ osatab perenaine, „kos so silmad siis on, et enam teragi ei näe?“

„Kos mo silmad oiid? Eks nad olnud seal kos sulgi, kui tahtsid alusseelikus kiri-

Kõik tarvitavad Hollandi kuulsaima **Van den Berghi** vabriku taimevõid

„Sanella“

ja toidurasva

„Alma-Fett“.

Ainuesindus Eestis:

Aktsiaselts

A. Einpaul,

Tallinn, Siimoni t. 19.

Kõnetr.: 308—64, 308—53.

kusse lipata,“ pistab Märt vastuseks, altkulmu Reeta sihtides.

Ann turtsatab naerma. Katsub tasa ja märkamatul kihistada, ent siiski pääseb mõni heli huulilt.

„Mes sa’s hirvitad, ise vist parem oled või, just kui paras paar, alati Jaaguga ilma-inimestel naeruks, tee parem tööd,“ pahan-dab Reet, kelle meeleolu Märdi märkus hoopis mõrudaks oli teinud. Too juhtum oli ta hellam koht, ning Märt justkui kiuste kat-sus parajal ajal seda meelde tuletada.

„Kos ma’s siin olin, ma jo vaatasin lõhu-tud toopi,“ ja Reet tõstab kulbiga kuuma putru, puhub auravatele tangudele ning maitseb.

„Lõhutud toopi,“ osatab Märt Reeti, „ei tea mes sa’s tühjast haugutad,“ ja Märt väl-jub köögist ust kõvasti paugutades.

Jõudes rehituppa, silmitseb Märt heal-mee-lel vahutavat õlletootrit, lükkab sõrmega veidi vahtu kõrvale ja laksutab keelt.

„Kõva ja must, justkui tõrv,“ ümised ta, minnes toa nurka, tõstab kummulioleva silgu-veerandi üles, võtab sealt viinapudeli ning

„Jaak“, saab Märt uue jutulõnga, „kas ta’s pole veel tulnud?“

„Oota teda, tea kos ringi kaaberdab ja puha, ei tea, mes sa’s niisugust ka kohogile saadad, tema nüüd ka mõni asjatoimetaja või medagi,“ ja Reet asub ägedalt põhjakõrbenud putru liigutama.

„Sind sindert küll olema, oma õlle laksiga, puder puha kõrbenud, tee siis nüüd vorsti ja nii, et sinagi ei tundnud lõhna ega võinud ise arvata, et puder tahab liigutamist,“ toriseb Reet Annega.

„Kos mina siis tohin seda liigutada, kui ise oled käppapidi seal juures.“

ajab selle põhja püsti. Viin vulksub pudeli kaelas ja Märdi suu tõmbab häid sõome. „Äh,“ ätleb lõpul, pühkides suud käisega. Paneb siis piibu tossama, jäädes istuma veerandile, toetudes küüarpeaga põlvele.

„Kui ta korat jälle medagi mängib, siis hoitku oma nahk,“ ümised Märt, sellega Jaaku mõeldes, ning mäetab heal meelel toda käsi-kähma, mida pidas Jaaguga, tulles tagasi Tal-linna laulupeolt, kui märkas, et see, tõtates Tallinna, jättis muist kartulivagusid mulda-mata.

„Siis saab jälle mo käest üle hea põõna, nii et kellad kõrvus tal helisevad,“ ja Märt

rapsab rusikaga õhku. Seal juures muidugi unustades, et oli tema see, kes viimase kokkupõrke puhul ähkis ja Jaaku käskis ta pead lahti lasta, lubades mitte enam kallale tulla.

Märdi sõjakat meeleolu segab ukse avamine. Ühes tuule ja külmaga tuleb ka Jaak rehituppa. Seisatab hetke liikumatult silmi pilgutades, ent siis, harjudes poolpimedusega ja märgates silguveerandil koonutavat Märti, hakkab jalgu lumest puhastama. Jaak on muidu endine Jaak, kõva kuulmisega ja veidi tujukas, ent nüüd on lasknud endale kasvada „hambaharja“, tolle moodsa „inglisvurru“ nina alla. Ja selle tõttu näib ta esialgu võõrana. Ent nähes ta liigutusi, kohmakaid ja nurgelisi, vaadates kuis silmitseb ta vargsi Märti, võib veenduda, et toosamane on ikkagi Jaak, kes Tallinna laulupeol „täitsa mees“ oli ja paljajalu „Venest“ koju kõmpis.

„Kirja oli?“ ja Märt silmitseb ootavalt Jaaku.

Jaak ümiseb midagi vastuseks, hakates mütsi, rebenenud „läki-läkit“ lumest puhastama.

„Kas kirja oli?“ möirgab Märt uuesti.

„Ei olnud!“ ja Jaak hakkab taskutes kobama. Otsib sise- kui välistaskutes, käsi libiseb püksitaskugi, ent ilmub ikkagi tühjalt. Siis võtab mütsi peast, vahib tolle sisemust,

katsub enese sasis juukseid, kuid ikkagi tagajärjeta. Märt silmitsedes Jaagu liigutusi ja toimingut kaotab lõpuks kannatuse.

„Mes sa's kobad ja otsid?“

Jaak proovib veel mõned korrad taskute sisemusi, ja tulles veendumisele, et kõik otsimised asjatud, viskab vastuseks:

„Mes ma's otsin, kaarti ikka!“

„Mes kaarti?“ küsib Märt ootavalt.

„Ikka seda, mes ma's postilt sain!“

„Korat!“ sülitab Märt püsti tõustes. „No-o, keda sa's narrid, ma's küsin, kas kirja said, siis ütled ei, ja nüüd on sul äkki kaart. Usu Jaak, sa's saad veel enne pühi oma kingi kätte! Too siia!“ kurjustab Märt, kätt Jaagu poole sirutades.

„Mes sa's karjud, arvad, et ma's kurt olen või. Ise küsib kirja, ja ega's kiri ometi kaart ole! Siin ikka vaks vahet ka,“ ja Jaagu käsi libiseb uuesti taskusse.

„Tõ-õbras,“ ähib Märt, „või mind tuleb õpetama, too ruttu siia, ehk muidu tead,“ ja Märt kõigutab rusikat Jaagu suunas.

Märdi ähvardus on Jaagule kui hanele vesi. See ei näi talle ei külma ega sooja valmistavat. Rohkem tähelepanu näib ta ikkagi pühendavat oma kasuka taskutele. Kuid kiskugu kas või puruks, aga nähtavale ei ilmu otsitav.

Ühendatud Saapa- ja Nahavabrikud A-S.

Nahavabrik „Sakala“
Rakveres.

Tallinn.

Nahavabrik „Eestimaa“
Tallinnas.

Saapavabrik „Estoking“ Tallinnas

Soovitavad oma saapavabriku „**Estoking**“ jalanõusid, missugused on väljaspool võistlust oma nägususe, vastupidavuse, kui hinnagi poolest.

Vabriku juures on ka praakjalanõude kauplus.

„Mes sa's ütled; see on kohe niisugune asi, et siia ma ta ometi panin ja nüüd netu,“ ja Jaak vahib mõttes pimedasse nurka.

„Kellele oli see kaart siis, ja koho mädanu kohta sa's ta pistsid,“ pärib Märt veidi pehmemalt.

„Sulle, ikka sulle peremees!“ vastab Jaak, silmitsedes imestanult peremeest, kes suure hooga kööki tormab.

„Mis sa's nüüd ütled,“ kisendab Märt juba lävelt Reedale, „mulle olla postilt kaart

Siis tuleb kööki Jaak, nohiseb ja justkui pahane teine veidi, hakkab kasukat seljast tirima.

„Ma es tea, mes sul Jaak ka meeles on, no-o koho, sa's kaardi panid,“ usutleb Reet omakorda.

„Koho ma panin, kui ma teaks, ei siis otsiks, annaks kohe teile ka lugeda,“ ja Jaak riputab kasuka varna.

„Ka lugeda,“ napsab sõnasabast Ann,

— ka LL —

tulnud ja Jaak, koradi lammas, kaotas ää. Kes teab mes tähtsat võis seal olla ja nii, ei tea mes ma ühest ristist ja risust kohogi saadan!“

„Eks ma's öelnud sulle, et mis sa's ta'ga peaks jahtima! Aga kas sina, et muudku las Jaak läheb ja käib ka postil,“ parastab Reet.

„Kos ma's siis igale poole jõuan. Siin mul teha jo küll ja küll. Maksa kõvat palka inimesel, aga abi mitte mõhkugi,“ ja Märt sülitab vihaseks.

„kas sa's ise lugesid, kellelt see siis oli,“ ja kõigi nägudes peegeldub uudishimu.

Näib kui tahaks Jaak meelega viivitada vastusega. Teiste ootustele suhtub ta ükskõiksusega, pidades kinnaste kuivama panekut tähtsamaks toiminguks kui vastamist Annet esitatud küsimusele.

„Vasta jo korra, kui küsitakse,“ kurjustab Märt, seistes harkisjalu kesk kööki ja jälgides Jaagu toimetust tusase pilguga.

„Miks ma ei vasta, kui küsitakse, ei tea

Riidevärvimise vabrik ja keemiline pesemiskoda

R. Natus, Viljandis

Vabrik värvib ehk puhastab odavalt kõiksugu kantud riideid tervelt ehk lahtiharutatult.

Tööd võetakse vastu :

Tallinnas, Tartus, Paides, Pärnus ja teistes linnades ja maal.

mes kiire siis sellega õige nõnda taga on? Kaart oli Peedult!

„Peedult!“ imestuvad Märti — Reeta kui ühest suust. „Mis ta's ka kirjutas?“

„Kirjutas, et tulevad juba 23 detsembril siia ja käskisid siis vastu minna ja muud polnud seal midagi!“

Või juba 23-dal tulevad. Mes päev meil täna on?“ pärib Reet. Vajub veidi mõttesse, ent siis kiilub:

„Eesuke küll, täna on jo 23-mas! Nüüd teised ootavad ja külmetavad vaksalis.“

„Mes sa's karjud, kos siis täna see on,“ vastab Märt, ent siis hakkab temagi kahtlema ja hakkab päevi arutama.

„Mes sa's nii saijud, mine vaata täht-raamatust,“ sunnib Reet.

Märt veab enese kambri. Otsib laulaekast igasugu koli hulgast väikese täht-raamatu, läheb akna ette valguse kätte ja lehitseb täht-raamatut. Veab sõrmega mööda lehekülgi, keerab siis uuesti lehte, kui vahepeal on sõrme suus märjaks kastnud ja torisenud:

„Näh, see oli jo november.“

Lõpuks leiab otsitava kuu ja päeva. Tipib sõrmega, vaatab mõttes lumisele legendikule ning jõuab peale pikki kaalutlusi ja arutusi lõpptulemusele, et täna on siiski 22-ne detsember. Siis väljub ta kambrist. Jõudes kööki kuulutab ta teistele enese leiduse ja usutab veel korra Jaaku:

„Sa's Jaak, vaata ette, kas oli ikka 23-dal.“

„Ikka oli, ega's ma's pime siis ole, ja küllap numbert ka tunnen!“

„Siis peab homme vastu minema, või saadan õige Jaagu ja jään ise õlut ankruga ajama?“ küsib Märt Reedalt kui nõuandjalt.

„Või jälle Jaaku! Ei tema lähe kohogile. Mine aga ise, siis tead ikka et käidud on ja nii.“

„Eks ta ole õigus jah, ega või teist saata,

kes teab mes jälle vembutab ja puha,“ ning Märt silmitseb kuis Reet putru topib soollesse, mis kõigub kausis ning muutub jämedaks kui põis.

*

Järgmise päeva hommikul, kui Märt juba jaama sõitnud linnakülaliste vastu, askeldavad naised jälle köögis. Seal on ka Jaak. Istub tulepaistel paku otsas ja vööpab saapaid. Et naistel parajasti käkikeetmine lõppenud, siis Ann, oodates parajat hetke, kui perenaine võruses, surub Jaagule aurava pätsi pihku. See muheleb ja patsutab Anne puusale. Ann justkui tahaks tõrjuda Jaagu kätt, jätab selle siiski tegemata, ning eemaldumise asemel ligineb veel Jaagule. Jaak, julgustatud sellest heatahtlikkusest, libistab käe Anne pihale. Ja selles olukorras tababki neid tulev Reet. Ann rapsab eemale ja Jaagu käsi nagu langeb iseenesest. Reet toriseb midagi halvakspanevalt, tehes tusase näo, ning siis märkab ka Jaak, et aurav kakk tal veel peos. Et paremat panipaika käepärast ei juhtu olema, laseb Jaak käki saapasse, visates pilgu perenaisele, et tulla veendumusele, kas sellele jäänud tähelepanemata ta toiming.

Ent naised ei pühenda palju tähelepanu Jaagule. See, nähes, et olukord likvideerus temale võrdlemisi armulikult, kui saapasse peidetud käksi arvesse võtta, haarab saapad, minnes kambri. Seal kummutab säärikust käki ning lööb hambad isukalt lõhnava verileiba.

Ann köögis asub selle korraldamisele. Koristab pliidi kohal ripnevaid kalte ning muuseas juhtuvad talle pihku ka Jaagust sinna kuivama pandud kindad. Võttes neid nõõrilt, tundub Annel, kui krabiseks midagi kindas. Pistes käe kindasse, tõmbab selle tagasi ühes kortsunud, määrdinud paberiga. Lähemal silmitsemisel selgub, et too samane ongi Jaagust otsitud postkaart. See on kortsus ja olnud vist märg, ent nüüd

kuivades on tõmmanud enese kõverasse ja tuhmiks.

Reet, silmates Anne tegevust, astub selle ligi, ning nüüd, ühisel jõul katsuvad selgusele jõuda, mis seisab kaardil. Muist kirja on kustunud, osalt tint märjast laiali vulgunud, ent üks, mis seisab just kui raiutud kaardil, on 25-es detsember. Olles selles jõudnud kindlale otsusele, et seal olev number ikkagi 25 on, aga mitte 23, nagu Jaak kinnitas, tõstavad mõlemad kaarti uurijad sarnase lärmi, et see isegi tahakambri Jaagu kõrvu ulatub. See katkestab käkimugimise ning otsustab lõpuks vaatama minna, mis naistel viga. Laseb käki jälle saapasse libiseda ning asub minekule. Eeskambris kohtab ta Reeta — Anne.

„Mes see siin on's?“ ja Reet pistab rusika ühes kortsunud paberiga Jaagu nina alla.

Jaak pilgutab silmi ega tea taibatagi, et see temast nõnda taga otsitud kaart on, mis ta nina all nüüd ühes Reeda rusikaga liigub.

„Jaak, no-o nüüd sa's saad! Las tuleb

aga Märt koju, vasikas niisugune, tunne enam nummert ega's midagi,“ kriiskab Reet vihaselt.

„Mes sa's karjud, kes sulle midagi on teinud, mes sa's tahad jälle,“ pärib Jaak mitte midagi aimates.

„Või ma's karjun. Oota, aga oota, Märdi tulekut, see sind veel vihub, küll siis tead, et teist ilmaegu vaksali ei saada, säh, vahi nüüd veel, kui ei usu,“ ja Reet viskab kaardi lauale.

Jaak vahib kaarti nagu mingit imet, ega suuda kuidagi mõista, kust naised ta leidsid. Silmitseb siis selle sisu, ning jõudes kuupäevani, vahib seda hoolega, nagu tahaks toda päeva igavesti oma mällu litsuda. Ent siis, mõeldes Märdile ning ta asjatule sõidule jaama, ei suuda ta hoiduda valgumast naeruvinet huulile. Ja Jaak muheleb astudes tahakambri- risse, et jätkata pooleolevat käkisõõmist ning tundes mõnust soojust, toetudes seljaga vastu ahjumüüri.

Nõmme, 11. XII. 29 a.

Armastusjutt Aafrika tzunglist.

Saksa keelest: Silla Merell.

Kui Luma põlvitades ringi ajas primitiivset käsiveskit, võis igast nurgast näha musti päid, kes imetlesid ta uhket, vormikat, värsket keha. Sageli tulid võõrad, et ainult näha Lumat, kui ta maisi puhastas, teri jahvatas ehk putru keetis.

Suguvõsa vanemad, kes kihistasid laisalt oma mattidel ja suitsetasid piipe, kohtlesid Lumat kui püha unistuspilti. Isegi lapsed kogunesid ta ümber, imetlesid teda igapäev ja tundsid end õnnelikena, kui Luma oma käega kostitas neid.

Ainus Luma ligiolek peenendas metsikuid kombeid, üks pilk ta silmist suutis enam, kui kartus suguvõsa karedate trahvide eest.

Aga et Luma lõpuks oli arenenud täiskasvanud naiseks, pidi ta sageli end kaitsma, kui mehed luurates ümbritsesid kallist saaki.

Vahvamad muutusid sageli ägedaks, nii et võistlejad pimestatud armukadedusest üksteist surmasid odaga ehk kaikaga, või jälle oma vastase veriseks kriimustasid metsikute küünte ja hammastega.

Lignes N' bonga püha. See oli neitsite ohvipüha ja nimetati „Punaseks pühaks“, sest täieealiseks saanud noored tüdrukud määriti üleni punase salviga, vabastati metsa, et kosijad mehed neid sealt kinni püüaks.

Luma täieealiseks saamine oli ligidal. Ta pidi pandama mehele.

Tema eebenipuuvärvi keha oli alati läikiv

ja veetlev, ning sellepärast viiski otsustava silmapilgu lähesus ärevusesse suguvõsa valalised mehed.

Kõik valmistasid võistluseks. Mida ligemale jõudis otsustav päev, seda rahutumaks muutusid kosjakandidaadid. Igaüks sepiitses plaane, igaüks seadis võistlejale lõksu, üks intrigeeris teist, teine arvas, kuis üle trumbata sõpra.

Et peapunktiks võistlustel Luma peale oli kergejalgsus, siis harjutasid kõik kosjakandidaadid jooksus ja hüppeis.

Nad tõid rikkalikke ohvreid jumalaile, ja mõni usklikum lootis kannatamatult, et jumalad ilmutaks miskisuguse märgi läbi oma lugupidamist temale, aga jumalad ei liigutanud

Imestamisväärt odavasti, kergesti ja puhtaks pesete oma pesu pesupulbriga

Lumivalg,

ühes sellega pikendate ka pesu vastupidavust, samuti söögi- ja kööginõud ning mustad ja rasvased käed saavad imestamisväärt kergesti puhtaks.

Nõudke igalpool.

PEALADU: Tallinn, S. Pärnu mnt. 48.

end. Arvatavasti tahtsid nad jääda erapooletuks.

Luma vaikis ja tegi nagu ei puutuks see kõik temasse. Ta tampis rahulikult oma putru, puhastas maisi ja jahvatas veskil.

Tema sõbratarid kinkisid talle kaelavõru, mis oli valmistatud nahatükkest, mida ilustuks lasid lõigata oma kehalt noored naised. Seda võru pidi kandma iga tütarlaps kuu keskel enne pulmi.

Ilma ühegi võõrastava liigutuseta pani Luma ümber selle sümboli. Harilikult va-

lasid tütarlapsed seda nähes pisaraid, sest aimasid võrus lähenevat abieluiket.

Pilk siirdunud silmapiirile, arvas Luma, mitu korda veel tõuseb ja loojeneb päike enne N' bonga pühi ja uuris mõttes ettepanekut, mida talle üksainus ta kosijaist oli teinud.

Kõigepealt oli juhitud ta mõte ühele väikesele taskupeeglile, mis kui ime päikesepais- tel helkis. Tagbo oli selle peeglikese omanik ja oli seda talle näidanud salaja ühel päeval.

Luma sai vaimustatud ja nagu nõiutult mõtles ta ikka ja ikka imeklaasist, mis näitas iga temasse vaataja pilti niisugusena kui ta oli. Ta ei väsinud end sellest imetlemast.

Togbo hoidis peeglikest nagu mõnd talismani. Ta oli selle vahetanud ühelt elevantil- luukaupmehelt, kes aegajalt läbi käis sellest külast.

Jõudis Luma täiealiseks kuulutuse püha. Kosijad värisesid ärevusest. Võistlejad valmistusid alguseks.

Burumunda jooksis ringi kui õõhulgas ja harjutas siin-seal isevärki hüppeid, millede eesmärgi teadis ainult tema.

Ta häbenes täna veel enam oma ripnevaid rindu, mis olid sagedaseks pilkeallikaks, ja milledega nägi ta välja kui naine, kuid mitte just veetlev. Ta kujunes kummitiseks tütarlastele, kes jooksid punaseks värvitult pulmajooksu.

Nagu ikka on inetud enesearmastajad, nii ka tema. Teised tütarlapsed polnud talle küllalt head, pidi olema tingimata Luma. Ennast täis nagu paabulind, vaatles ta end, ja ootas kärsitult silmapilku, mil pidi algama tagaajamine.

Bauziri, kes oma jõudu hoidis Lumale, suitsetas südamerahuga piipu, üleolevas teadmises, et ta võidab.

Ka Ali ei näidanud kärsitust, vaid igatses vaikselt. Ta oli omas trumbis kindel; kolm riisipärli olid annud talle Luma paljutähenda- dava märkuse. „Kui ma sind märkan, jooksen ma su juure.“ Muud lähemat läbirääkimist nende vahel polnud, aga Ali oli õnelik ja hoidis suurt saladust uhkelt pöues, sest ta oli pärlid õmmelnud oma ainsamasse riidetükki, ja sageli haaras ta salajas hirmunult selle järgi, et kindel olla, kas nad ikka veel alles.

Luma arvestas tõsiselt Aliga, sest kolmel suurel pärlil oli kõrge väärtus.

Ozori oli suguvõsa gentelman. Et Lumat võita, valis ta abinõuks elegantsuse. Ta riietus pühapäevariideisse.

Mida kaugemal kultuurist on rahvas, seda enam hindab ta pühapäeva ülikonda. Mot- tobose rahval koosnes see ühest põllest.

**SIIDI-
FLOOR-
MACO- } SÜKKE,**
**SIIDIPEEU,
SÜPELKOSTÜÜME &
PESUPITSE**
SAADAWAL ÜLE MÄÄ
O. KILGAS
TALLINNAS

Sellele riidetükile lisas Ozori veel särgikaeluse, seadis kübara pähe (mille ta kunagi oli leidnud metsaveerult) ja kroonis neid tsiivilisatsiooni ehteid veel kepiga. Nüüd uhkustas ta teeskeldes härrat.

Tema uhkus ja lootus olid võidetud, kui Maipu astus platsi. Selle sõjakavalus trum-pas kõik üle. Ta ilmus kui eurooplane. Seal seisis ta nüüd, nägu ja kael valgeks määritud, veel enam metsiku ilmega kui oma igapäevases mustas värvis. Aga kõige tähtsam — nüüd oli ta valge ja naeris õnnelikult oma kollaste hammastega, mida oli unustanud värvimata.

Ta pidas end parimaks, kui valge asunik kunagi. Teised kohtlesid teda austusega ja arglikult, nad tundsid end võidetud tema muutuse läbi. Kõik kartsid, et valge nägu, keset suguvõsa musti nägusid, võib võluda Lumat nii, et see talle vastu jookseb.

Bauziri, energilisim suguvõsas, kes endale kindlalt oli ette võtnud: „mina tahan“, kogus end esimesena ja töötas kahjutuks teha iga hädaohtlikku võistlejat, kes seiramisel peaks juhtuma ta teele.

Luma puhkas rahutult. Ta värises häbist ja kartusest tulevikust eest, sest teadis, et tulevikus ei kuulu ta enam endale. Üks trööst

jäi talle. Ta mõtles, et mets on pime ja paks ning sinna on võimalik peitu pageda.

Ühes kõrvitsas hoidis ta pisut arguse õli. Ta pesi end jões ning võidis õliga. Siis jälgis ta automaatselt mõlemale naisele, kes olid tulnud ta järele.

Need vanad naised, kes nägid kolmandat põlve, määrisid ta üleni punase salviga. Värv kuivas ruttu ja sünnitas üle keha punase kooriku, mis põletas kui tulitav pipar.

Kohe, kui Luma aimas, et protseduur lõppenud, tormas ta hirve väledusega otse üle põldude metsa poole. Ta isegi oli vaevalt uskunud end võivat joosta sellase kiirusega. Nagu nõdrameelne tormas ta, tundes tagaajajaid kui koeri oma kannul. Vanad naised saatsid naeratavalt pilgel ägedat põgenejat. Olid nad ju aastate eest üle elanud sedasama, sama ärritus tähtsa silmapilgu lähenemisel ja hirm, kui märkasid end hädaohust haaratuina.

Punaseks värvitud neegritar kadus metsatihnikusse.

Nüüd ilmusid külaservalt kärsitud mehed lahtirebitud köidikutega, kui metsloomad saagi ootel. Veel aga ei tohtinud nad alustada tagaajamist. Oli täpselt mõõdetud punase neegritari ettejuudmismaa, seni pidid mehed ootama.

Praktiline ja ilus
jõulukink on
elektri triikraud,
kohvimasin,
veekeetja,
juukse-
kuivataja,
tolmuimeja,
poonimis-
aparaat,
pesuaparaat
ja muud sarnased

Kestev rõõm peitub
vaid aparaadis, mille
vastupidavus ja oma-
dused kuuluvad esime-
sesse klassi.

Valige sellepärast
Siemens-Schuckerti
saadusi!

Ilma ostusunnita demonstreeritakse Teile neid igal ajal.

Tehnika
büroo

Hermann Oesterlein

Vene, 11
Tallinn.

Tel. 7-84 ja 26-79.

Meeste taga seisis Luma isa, kui müristusjumal oma ületavas suuruses ja hoidis uhkelt oda käes. Häda sellele, kes liig vara oleks julenud alustada tagaajamist!

Luma põgenes ja põgenes, täis hirmu, et tabatakse, täis kujutlusi, kuis vuhisevad kindlad rusikad leiavad ta ja ikestavad. Ta tormas ja tormas. Tahtis saavutada säärast kaugust enda ja tagaajajate vahele, et keegi ei leiaks teda.

Higi voolas ta kehalt ja pesi siit-sealt punast värvi ära, oksad kriimustasid jooksul ta nahka ja rebisid kurdi lahti. Ta oleks meeeldi surmanud iga seiraja, kes oleks julenud ligineda temale, aga leidis end sõjariistuta — ta oda oli talt võetud. Nii oli ta kaitsetult saatuse küüsis.

Metsapimeduses märkas ta heledamat laiku, mis suurenes ja suurenes ning lõpuks leidis Luma end lagendiku veerelt. Ta ehmus ja ruttas tagasi varjasse tihnikusse. Jälle ruttas neegritar edasi. Omas hinges oli aga kaotanud kindluse ning laskuski varsti hingeldades ja poolnõrkenult palmipuu alla, kus põõsastiku määratud lehed teda varjasid.

Siin sügas ta end, et vaigistada oma kiirelt tuksuvat südant ja palavikust õhetavaid meelekohti.

Toibudes nägi oma ümber kaugele ulata-

vat välja tulipunaste seentega, millede vahekohad helkisid mustana, ja märkas, et nende mürgine lõhn oligi uimastanud teda.

Ta sulges silmad. Punased seened näisid talle kui määratu kari põgenevaid punaseks värvitud neide ja mustad vahed kui meeste parv, kes jälgisid oma saaki määratsevas jooksus.

Jahikoerad olid vallandatud ja tormasid nüüd metsikult saagi järgi. Iga üksik jälgi-gija talitas oma ettekavatsetud plaani järgi.

Rippuvarinalline Burumundo oli peitnud kargud küla veerde, millised ta nüüd haaras, et võtta suuremaid samme. Juba jooksiski kõigist ees.

Ali, pärlitepüüdja, oli abielus naistelt nõu küsinud, kuis punaseksvärvitud neide püüda. Kui ta selle peale oli otsusele jõudnud, et suurem enamus mõrjsaist üles otsinud surnuaia tee, alustas ta tegevust.

Ilma vaeva põlgamata kaevas ta tee ääre sügava augu, milliseid tarvitatakse lõvide püüdmiseks. Tema arvates ja nõia N'gasiri ennustuse järgi pidi Luma jooksma üle selle augu, kukkuma sisse ja nagu valminud vili sattuma ta käte vahele.

Ta oli õnnelik oma idee üle, ja rõõmistas juba ette oma võistlejate lollide nägude

VILJANDI EESTI PÕLLUMEESTE SELTSI
Kaubanduse osakond

Viljandis, Tallinna tän. 3. Telegr. „Estokommerts“
Postkast 37.

Suurem ühistegelise ostu-müügi ühing Viljandimaal.

Kõige täielikum põllutööriistade, masinate, veo- ja sõiduabinõude, põllumajapidamise, ehituse ning elutarvete ladu ja müügikoht Viljandimaal.

Müük suurel & väiksel arvul.

Harukauplused: S.-Kõpus, telef. 5 Tarvastus, telef. 20

üle, kui nad võidu järele märkasid ta sõjakavalust.

Intrigeeriv Togbo jooksis väsimatult metsa mööda. Ta põles kärsituses ja otsis ainustki Luma jälge. Minutiks jäi ta kuulatades seistama ja vaatas ringi, kas Luma end juba kuskilt ei näita ehk teda ei hüüa. Kui ta kuulis mõnd tähendusrikast möirgamist, mähkis ta end suurde puulehte, millesse võis end täitsa peita, ja jäi äraootavale seisukohale.

Ka Maipu, see valge asunik, ruttas suurte hüpetega ringi. Ta ei lootnud enam kindlalt oma valge näo peale, vaid laskis end väsimatult juhtida oma musta instinktist.

Kuumus muutus väljakannatamatuks ja Maipu ujus üleni higis. Ilus valge värv sulas üles, nii et ta lõpuks välja nägi kui hall valgete joontega marmor. Ta nägu kujunes kohutavaks määrdinud maskiks. Aga Maipu ei märganud seda, vaid tormas edasi.

Bauziri järgis oma heale haistmisele ja uskus tundvat õhus Luma juuste lõhna. Ta tuhnis paksemasse tihnikusse, keeras rullunud lehed lahti ega jätnud tähelepanemata ka ripnevate okste aluseid.

Tal polnud kahtlust, et tütarlaps teda hüüaks, kui märkaks.

Videvik kattis maad. Rahutus laskus kõigile kui raske pilv. Nad kartsid metsa hädaohtu. Mõned lugesid juba partii kaotatuks, ja arvasid, et Luma on vast jõudnud ju külla oma abikaasa kättes.

Ali valvas ikka veel oma sügavas peidurkas. Ta istus kannatlikult ja kindlas teadmises, et Luma tuleb. Et paksud oksad, milledega auk oli kaetud, riisusid viimasegi

päevavalguse, siis ei mõistnud ta arvata aega. Ta ei teadnud, et vahepeal pimedus kattis maad. Ta suurustas vaid ootuses, et ilus, uhke Luma, kui taevane kink, varsti kukub ta armastavate käte vahele.

Lõpuks kuuldus ülevalt kröbinat. Kui elektriseeritult hüppas ta püsti. Igatsurikkalt sirutas ta mõlemad käed vastu Lumale. Okstest lagi murdus raske, pehme keha all, mis kui kallid aare kukkus oodatava jalge ette.

„Luma“, hüüdis ta, ekstaasis haarates kukkuvat keha. Aga sileda naisekeha asemel haaras ta karvast, musklilist, arusaamatut kogu, kelle võimukas jõud ta maha paiskas ja oodatud armuavalduse asemel kuuldus vihane urin, mis pani tarretama vere. Võimukas käpp löi kallistuse asemel viiesakilise surmava haava ta rindu. Arritatud emalõvi rullus ta peale, ja ehmunud Ali tundis vaid, kuis kadus ta elu.

Kavalamalt, kui kõik teised, kes omale jumalailt olid abi palunud, oli Bauziri kuradit oma kaitsjaks kutsunud.

„Maon soigul“, suurt däämonit, sai austatud ühes metsatukas; seal seisis ka tema kuju. Selle jalgeile pani Bauziri ohvriannid. Siis käis ta palvet pomisedes neliteist korda ümber kuju ja mattis maha ühe pärli iga neljateistkümnenda korra ajal.

„Maon Suigul“ naeratas sõbralikult kui vana naine, kui Bauziri ohverdas. Ta näitas hirvitusega teerajale, millist Luma oli läinud.

Luma oli jälle meelemärkusele tulnud ja istus rinnale ristipandud kätega pimeduses püha puu all, mille tüvi ja oksad kandsid

Kõik, kes head tööd tahavad, toovad oma kangad ja villad

Karl Vichmann'i

Riidevärvimise ja villaketramise vabrikusse

Pärnus, Jänesselja tänav nr. 7. Telefon nr. 2-45.

Keemiline puhastus.

Kaltsudest villa tegemine.

Hea töö eest on vabrik kaua tuntud. Eksituste ärahoidmiseks palun aadressi tähele panna!

igasugu lõivi nagu elevandi hambaid ja teisi väärtusi. See oli lepituse ja ohvri puu.

Kuuvalgus, mis murdus läbi lehestiku, kinkis pisut valgust ja varjud muutsid metsa kummitusrikkaks.

Luma oli nõrkenud ja ehmunud siin üksi pimedas võõras ümbruses, däämonite ja vaimume võimuses, ilma sõjariistuta ja kaitseta kiskjate vastu. Iga hääliitus pani ta värisema seirajate jäliljõudmise hirmust, ja iga järgnev vaikus täitis ta tondihirmuga.

Kuuvalgus maalis pimedas kohutavaid kolletisi, kes teda hirmutasid. Kui kaua oli ta istunud siin, sellest ei mõelnud ta enam. Nüüd igatses kõigest hingest inimliku olevuse järgi, kes ta sellest piinast päästaks, talle oleks kaitsjaks ning siit jälle koju viiks.

Nii ei teadnud ta isegi, kui kaua oli istunud hirmus ja kartuses, kui kuulis praksuvat kuiva oksa, kui poeks metsloom läbi rägastiku.

Ta ehmus üles. Nüüd oli lõõnud ta saatuse kell. Välgukiiruselt läbistasid tänased sündmused ta pea; tuli meelde põgenemine orjastuse eest — ja välguna täitis teda üks lootus, et keegi on ligidal, kes aitab teda, kes päästab ta hirmsast surmast.

Nüüd meeldus Bauziri, tugev Bauziri, kes

lõvisidki ei kartnud, vaid neile julgel silmil vastu astus ning odaga surmas.

Enesekaitse- ja elutung tõusid kõrgele ähvardava hädaohu lähenemisel.

Võimukalt, kui järsku ülespurskav tuld-purskava mäe leek, hüüdis ta hirmust täitunud häälel, häälel, millesse oli peitnud kõik oma häda, läbi õise metsa: „Bauziri! Bauziri!“

Siis hargnes põõsastik ja inimkogu tuli nähtavale. Kuuvalgusest pimestatud Bauziri hüüdis nüüd omakorda võidurõõmsa, kindla häälega: „Luma! Luma!“

Loodusinimese loomaliku armukadeduse ja sõprustundega tormas Bauziri Luma juure. Nagu kaks ürgkoletist, keda tabanud välk, tormasid need inimkogud, üksteist vastamisi hõigates, teineteise kaenlasse.

Vaikides asus paar koduteele. Bauziri tugev käsi ümbritses Luma pihta. Nüüd oli ta tema abikaas, tema kaitsja.

Bauziri ajas koduteel valju vile, et peletada teelt pahu vaime ja kummitisi.

Uhke oma võidule ja ilusale naisele saabus ta temaga külla. Siin võeti noorpaar hõisates vastu ja saadeti pidulikult kaunistatud onni.

Veinitehas „Viktoria“

Pärnus, Väike Jõe tän. 7. Kõnetraat 347.

Paremad kodumaa naturaalveinid. Kroonitud suure kuldaurahaga.

Vana Õuna, Musf Sõstar, Vaarik, Pihlaka, Lauavein, Marjavein.

Hinnad odavad.

Jällemüüjatele %/o %/o

Hinnad odavad.

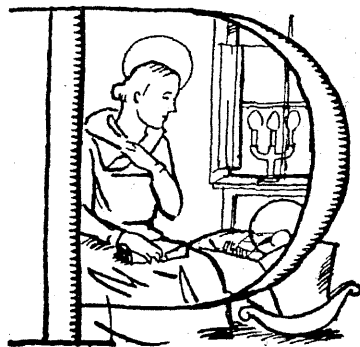
Uueaasta õnnesoov.

Tantsuks uude aastasse olid ühe Helveetsia rahvusvahelise võõrastemaja külalised ilmunud kiiresti improviseeritud kostüümides. Miss Alexa Vareham oli juustesse kinnitanud briljantidest poolkuu ja oli nüüd arvamisel, et kujutab endast vana-aastaööd. See pidi olema ta 31. uueaastavastuvõtt ja, Metusalemi nimel, 31 ei ole veel mingi vanadus. Naiskülaliste hulgas oli palju neid, kes end oma 35 aastaga saleduse poolest nimetasid girl'ideks ja kes olid üldiselt armastatud, kuigi nad polnud ilusamad kui Alexa, kel oli suur, elegantne kuju, korrapärased näojooned ja magnooliaõieline õrn jume. Aga oma välistest paremustest hoolimata jättis ta närtsimalööva naise mulje. Kõik külalised olid rõõmsates kirjudes kostüümides, ainult kolm inglise härrat olid ilmunud tavaliselt peoülikonnis. Üks neist, siledajuukseline noormees, palus oma sõpra tutvustada end „saledale blondiinile mustas“ ja nii tutvus Alexa Hilary Ardeniga. Et võõrad lasksid end esitella miss Varehamile, oli midagi ebatavalist; Alexa rõõmustas lapselikult selle üle, et too Arden, kes oma meeldiva väli-

musega tarvitset ainult valida, oli otsinud tutvust temaga, aasalillekesega.

„Tohin teid paluda tantsule?“

Head kombed, rahulik, kõlav hää. Ale-

xale meeldis ta kohe; ainult tantsul mitte, see oli lausa piin. „Ma tantsin koledasti,“ tunnistas noormees puhtsüdamlikult, kui nad olid teiste paaridega kokku põrganud, „ma poleks tohtinud teid paluda — aga ma usun, istuda võin ma natuke paremini kui tantsida, kas meie ei istuks natukeseks siia astmeteile ja ei lobiseks?“ Istudes aste alamale jutustas ta Alexale, et ta on esimest aastat ülikoolis; vanemad olid küll soovinud, et ta astuks ärisse, aga tema vihkab seda, ainult muusika huvitab teda ja kui juba sellest midagi välja ei tule, siis tahab ta saada ohvitseriks ja astuda mõnda India rügementi, et õppida tundma ida kuumust ja romantikat. „Teie olete siis romantik?“ Alexale tundus nagu oleks sest möödunud juba terve aastasada, kui ta veel ise oli unistanud romantiliselt unenägusid. Mõlemad istusid rahulikult trepil, mis viis tantsupõrandale; valgus, soojus, värvid ja rõõmus naer voogas nendeni... Noor Hilary Arden ütles: „Aga ma kõnelen kogu aeg ainult endast; noore mehe lemmikpuudus. Kas teie ei kõneleks vahelduseks ka midagi endast?“ „Minust on vähe jutustada,“ naeratas Alexa. „Aga mis teete siis teie, leedi, mille vastu tunnete teie huvi?“ „Ma ei tee õieti midagi — mulle on elust juba küllalt. Ja mis mind huvitab? ... Noh, mõnikord mõtlen ma, et ma tunnen üldse kõige vastu huvi ... siis jällegi paistab mulle, nagu ei võiks mind enam miski huvitada ja nagu oleks see aeg juba lõplikult möödas.“ „Aga mõelge ometi, et vähema kui poole tunni aja pärast algab tuliuus aasta!“ „Noh, see tuleb samasugune, kui olid eelmised.“ „Ei, palun väga. Arge õelge seda!“ vaidles

Knorr

Kaerajahu
Kaerahelbed
Kaeratangud
Kaerakakao
Riisijahu
Maisijahu
Tapioca
Buljongivürflid
Knorrros

on ammu tuntud kui kergelt seedivad maitavad ja toitvad ained lastele, haigetele, verivaestele, kõhuhaigetele jne.

Knorri kaup on saadaval Eestis igas paremas koloniaalaris.

vastu ta optimistliku kaaslane nooruslik hää, „need pole vanaaastaõhtu mõtted. Veel täna öösel võib teiega juhtuda midagi ebaharilikku!“ „Minuga? Ei iialgi!“ ohkas Alexa. „Ah, teie ei peaks tõesti laskuma nii kurba meeleollu. Lubage, et toon teile klaasi vahuveini.“ „Milline tore kaaslane“, mõtles Alexa, „kuidas ta vaeva näeb, et lahutada mu halba meeleolu.“ Ta võttis vastu vahuveini, maitses schokolaadi ja leidis ta olevat sümpaatlikuma kui kõik mehed, keda ta seni tunnud. Ta vend, näiteks, oleks heameelega olnud nõus, et ka uus aasta ei too talle midagi uut. Ja mis ütleks ta venna sõber Millar, elegantne ratsaväe ohvitser, kes siin oma jõulupuhkust veetis Varehamiga? Võib olla ei ütleks ta midagi, vaid teeks ainult igavalt viisaka näo. Sel noormehel siin oli aga meeldiv viis ta juures istuda ja teda huviga kuulata ja ta silmad väljendasid imetlust ja osavõttu ühtlasi. Kui meelitav oli see, kuidas ta haaras kinni Alexa viimasest märkusest. „Usute te siis kindlasti, et olete jõudnud aegjärku, kus ei või enam midagi läbi elada?“ „Kahjuks jah; ja kõige halvem see, et teised aastad olen lasknud tühjalt mööduda.“ „Mida te kõik ei arva! Aga, palun, ärge öelge nüüd: „oh ei midagi, see ei tähenda midagi, teie olete poisike ja ei saa sellest aru.““ Alexa naeratas, sest ta oli kavatsenud tõesti öelda nii. „Öelge seda mulle siiski!“ meelitas üliõpilane, „võõra vastu saab teinekord olla palju otsekohesem; noormeest, kellele te selle täna usaldate, näete te võib olla veel ainult homme ja siis ei kunagi enam!“ „Soo, teie

sõidate juba homme ära? Noh, heaküll. Aga see on imekspanuväärt, et ma teiega sellest kõnelen, ma pole seni teinud kedagi oma usaldusmeheks. Niisiis, inimesed peavad mind külmaks ja arvustajaks, aga kümne, üheteistkümne aasta eest olin ma romantiline unistaja,“ jutustas Alexa. „Siis pidin töötama naiste-sõjahoolekandes ja nii oli kadunud iga võimalus romantikaks. Ma sattusin maale mõisa. Ümberringi olid kõik mehed sõjas, ka polnud seltskondlikku läbikäimist naabritega; see aeg mõjutas tublisti minu juba iseenesest kartlikku ja tagasihoidlikku loomust. Ja kui sõda lõppes, tuln ma tagasi vanemate juure. Aga ma pole hiljem kunagi tagantjärele seda viga parandanud, kuidas õieti meestega ümber käia.“ „Räägite teie seda tõsiselt?“ „Täitsa tõsiselt, vastas Alexa avameelselt.

All tantsisid inimesed mürisevate helide saatel, mis pidi olema vanaaasta ärasaatemarsiks ja läbi selle jazz-muusika puistas Alexa oma neuivalud tolle noormehe ette. „Ma oleks seda nii maitsenud, kui ma ühegi aasta oleksin saanud elada normaalset neiu-elu: noormeestega tantsida ja teatrisse minna, lasta end kutsuda telefonile, sellal kui ümber riidetud, saada roose, millede küljes ripub nimekaart. Kas teate, et mulle pole veel keegi härra saatnud kunagi lilli.“ „Milline hooletusse jätmine. Kas lubate, miss Vareham, et saadan teile kimbukese?“ Alexa naeris. „Väga armas teist, et seda ütlete, aga sel poleks sama tähendus. Õiged lilled on ju ainult need, mida inimesele peab saatma!“ „Aga lubage siiski, et saadan teile homme paar roosi!“

Seal ilmus Alexa järgmine tantsupartner. Too oli Millar, ja Alexale tegi nalja, kui ta märkas, et too natuke sunnitud naeratusena püüdis varjata oma üllatust, et leidis miss Varehami flirtimas noormehega, kes ta vastu nähtavasti tundis suurt huvi. „Kas tohin teid siis paluda veel ühele tantsule?“ küsis Hilary Arden püsti tõustes, „järgmisele?“ Alexa noogutas jaatavalt.

„Mulle paistab, et teie tolle roosilise Adonisega mõistate üsna hästi teineteist,“ tähendas ta venna sõber; ta kandis harilikku valget pierrot-kostüümi, aga oma kuju juures oli tal igas kostüümis edu kindel. Olles pruu-

Esimest korda Eestis Jõulu

Kontsert – Revüü

Kohvik **Marcelle's**

Neljap. 19. det. 1929 a.

Tuntud näitlejate A. Sällik'u ja

Filipovi osavõttel.

Osavõtjad näitlejad saavad ise demostreerima nii mees- kui naiselegantsust.

niks põlenud pikkadel suusaretkedel, kuulus ta seda laadi meeste hulka, kes toovad kõikjale kaasa puhangu värsket õhku. Ta oli sama hea tantsija kui suusataja ja uisutaja. Märkuses roosilise Adonise kohta kuulis Alexa ta hääles varjundit, mida ta tema juures veel ei tunnud: kergelt armukadedust. „Kas mõtlete mr. Ardenit?“ küsis Alexa. „Ah so, nii on ta nimi. Kas siin on ka mõni miss Arden. Tal võiksid olla ilusad õed; seda laadi noormeeste juures mõtled kohe: „Kahju, et ta pole tüdruk.“ „Minul

valge nahk, ta ehtis naiselikkus. Millar oleks heameelega tantsinud temaga ka järgmise valsi, aga seal ootaski juba too rõõsk noormees, valmis Alexa juure tormama. „Teie naljatasite minuga ennist,“ ütles noor Arden Alexale etteheitvalt, kui nad lähenesid oma endisele kohale trepi juures, „kui te kinnitasite, et teil pole edu härrade juures.“ „Mul pole ka seda,“ tõendas Alexa ja võttis paberossi temale ulatatavast toosist, „tõesti mitte!“ „Aga seal oli just keegi, kes näis teisse olevat tublisti armunud!“ „Ah, ruma-

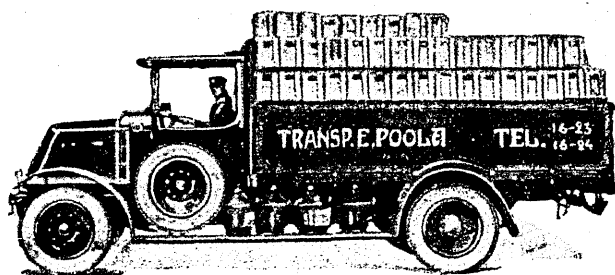
pole sest sugugi kahju; ta on eriti kena inimene; suurepärased kombed ja arusaaja loomus,“ seletas Alexa oma kaaslasele, kes pahaselt vastas: „Too varaküps gümnasist pole just mulle meelt mööda tüüp.“ „Aga ta õpib ju Oxfordi ülikoolis ja ma ei leia teda põrmugi olevat varaküps,“ vaidles Alexa vastu, kes nüüd kergelt punastades ei paistnud sugugi närtsima lööva naisena, vaid nägi välja üsna veetlev. „Ma ei tohi siis toda noormeest sugugi arvustada,“ lausus Millar. Aga kas võin ma teile öelda, et imetlen teie musta kleiti.“ Aga Alexa, kellele isegi mõttetud meelitussõnad olid ebatavalised mõistis otsekohe, et mees mõtles kõige vähem ta kleidile. Meest köitis liig palju Alexa ilu, ta tumeblond juus, ta piim-

lus!“ „Kinnitan teile, et see pole rumalus. Andke mulle oma käsi, tahaksin teile ennustada!“ Alexa laskis nooremehe vaevalt suuremal käel haarata oma saleda valge käe. „Kas teie oskate käejoontest ennustada?“ „Mõnikord küll, ilus leedi!“ Noormees tegi, nagu uuriks ta tõsiselt ta hoolitsetud ja õrna käe jooni. Ta pööras teda oma käes, nagu vaatleks ta ta sõrmeküünte kaju ja põidla pikkust. Alexa ei märganud, et noormees heitis kiire kõrvalpilgu tantsusaali: parajasti just möödus tantsides Millar, paistis nagu ei märkakski ta Alexat; kuid nüüd oli ta nii lähedal, et ta riided puudutasid peaaegu nooremehe smokingit ja Millar pidi kuulma, kuidas noormees parajasti ütles:

„Õigupoolest olete teie, miss Vareham,

päris kokett, mehed on teie järele kui hul-
 lud, teie ainult veate neid ninapidi!" Millar
 tegi pilvise näo ja tantsis eemale. Arden
 jatkas: „Ja praegu armastab teid palavasti
 keegi armukade austaja; ja see oleneb ainult
 teist, kunas ta teile teeb oma ettepaneku.“
 Alexa tõmbas käe ära. „Palun, ärge pange
 mulle seda pahaks,“ jatkas noormees, „aga
 uskuge, ma tean, miks ma seda teile kõne-
 len. Ma mõistan, teie olete midagi rasket
 läbi elanud, osalt pole teil vedanud, osalt
 olete selles ka ise olnud süüdi; see on täitsa
 arusaamatu, miks ei peaks teid eeloleval aastal
 ootama suured kordaminekud.“ „Kuis
 nii?“ küsis Alexa pooleldi haavunult, pooleldi
 aga ka kaasakistud noormehe autori-
 teetsest häälest, millel oli imelik kontrast ta
 noorusega. Selles oli niipalju otsekohest
 sümpaatiat ja imelikul kombel mitte midagi,
 mis oli viibanud flirdile. Tahtmatult tegi
 Alexa väikese, kiire liigutuse ja lausus: „Aga
 kuidas ja mida pean ma tegema?“ „Haarake
 olukorrast kinni! Ma aitan teid heameelega,
 kui te mulle lubate seda,“ ütles noormees
 ja näis sealjuures kümme aastat vanemana,
 „too suur Pierrot, kes ennist siit mööda
 tantsis — too kuulub teile; ainuke küsimus
 on, kas ka teie soovite teda.“ „Jah — —“
 pomises Alexa äkilise avameelsusega. „Jah,

ma soovin — — — ma soovin väga, et ta
 mind armastaks!“ Ta vaevalt uskus ise,
 mida ta seal kõneles; pool tundi varemalt
 ei teadnud ta, et ta seda tõsiselt soovis.
 Esimest korda elus tundis ta end olevat üks
 muusika rütmiga ja tolle liikuvuse ja pidu-
 likkusega, oli nagu hakkaksid temas endas
 kohisema elurõõmu ja ülemeelikuse värve-
 pilduvad fontäänid. Ja nagu koolitüdruk kü-
 sis Alexa: „Aga kuidas võidan ma ta en-
 dale?“ „Miski pole kergem kui see. Ta on
 vanamoeline, lihtne tüüp, kasutage kord ometi
 ammuproovitud armukadeduse motiivi; teda
 pahasdas see kindlasti, kuidas me siin koos
 istusime ja et ma hoidsin teie kätt.“ „Ju-
 mal, ma olen nii saamatu neis asjus,“ pihtis
 Alexa. „Niisiis, ma õpetan teid,“ lausus
 noormees, „kui ta nüüd tuleb — ja ta tuleb,
 et paluda teid viimasele vanaaastatantsule —
 peab ta teid otsima; meie aga eemaldume
 kuhugi mõnusasse nurgakesesse; mitte siin,
 ma tean juba, kus —; ülal, tulge juba!“
 Alexa järgis talle nagu sõnakuulelik talleke.
 Seal ülal oli väike alkoov, mida kaunistasid
 veel jõuluvanikud. Valge Pierrot nägi neid
 kaduvat ja hammustas endale huulde . . . Ja
 siis tuli ta üles, veel õigel ajal, et kuulda
 Ardenit ütlevat: „Aga ühe suudluse peate
 mulle lubama!“ „Mida teie mõtlete?“ vas-

MÖÖBLI JA MUUDE RAS-
 KUSTE VEOKS ON KÕIGE
 KASULIKUM TARVITADA

veoautosid

I. JÄRGU
 TRANSPORT-FIRMA

Ed. Poola

Tallinn, Laulupeo tän. 22., tel. 306-23 ja 306-24.

Kõik autod, 1½ kuni 5 tonni kandejõuga, liiguvad õhukummidel, mis
 võimaldab veetavate asjade tervelt transporteerimist. Tellimisi võetakse
 vastu, kauguse peale vaatamata,

IGAL KELLA AJAL.

M ä r k u s : Juhime tähelepanu sellele, et meie veoautod, mis varus-
 tatud esimesejärgu masinatega, kannavad meie nimetust kõnetr.
 Nr. Nr., samuti järjekorra Nr. Nr. ja on BEESH VÄRVIGA.

tas Alexa hirmunud hää, „ei ialgi!“ „Siiski, teie peate,“ käis noormees peale, „aga olge ometi mõistlik,“ lisas ta sosinal juure.

Sel silmapilgul kuulis Alexa Pierrot' viisakat küsimust: „Minu tants on nüüd, eks ole?“ ja vabastas end ilmsesti tuld võtnud smokingikandjast seeläbi, et lükkas noormehe Alexa kõrvalt oma suure koguga lihtsalt vastu seinale. Tema sõnadest „oh, palun vabandust“ kuuldus irooniline alatoon ja oli ilmne ta heameel, millega ta oma kaaslanna juhtis trepist alla. Ühtlasi sai talle ka selgeks, miks ta oli võtnud vastu Warehamide kutse tulla Helveetsiasse, et ta Alexat tõesti armastas ja et ta järgneva tantsu ajal tahtis paluda ta kätt. Aga enne oli väike vahejuhtumine. Keegi noor sakslane ilmus keset tantsupõrandat ja seletas voolavas Inglise keeles, et praegu, ilma publiku teadmata, on aset leidnud kostüümide võistlus ja et shürii, mille eesotsas tema ise on, on oma otsuse juba langetanud. Ja kuna kesköötund juba lähedal, annab ta viimastel vanaaasta minutitel teada võitja nime: esimese auhinna saab noor daam, kes on ilmunud „moodsa üliõpilase“ riietuses: miss Myra Held.

Silmapilk tumma imetlust, millele järgnesid imetlushüüded. Myra Held? Inimesed küsisid iseendilt, kus nad on seda nime juba varem kuulnud. „Helde taevask,“ hüüdis Millar, „see on too üliõpilane, kelle ma ennist vastu seinale surusin, sest et ta julges teiega flirtida, Alexa?“ Alexa taipas vaevalt, kui õrnalt ta hääldas ta eesnime; ta vahtis ainult üksisilmi tollele kujule smokingis. „Kuidas võisin ma seda mitte märgata?“ küsis ta iseendalt. „Need käed . . . saamatu tantsimine teise daamiga . . . noormees, kellele te selle täna usaldate, näete teie võib olla veel ainult homme ja siis ei kunagi enam!“ . . . Ja siis kõigepealt too suur arusaamine mu muredest, . . . ei, seda oleksin ma pidanud

märkama.“ „Noor tütarlaps!“ pomises Millar, „kuis sai ta sellega nii osavasti hakkama?“

„Noormees“ naeratas ja sosistas midagi sakslasele, kes talle tahtis ulatada auhinna, karbi lõhnaõlidega. Sakslane tõstis oma päikesest pruuniks põlenud käe ja lausus: „Miss Myra Held palub mind öelda, et ta selle auhinna jätkaks heameelega järgmisele; see kostüümivõistlus oli asjaarmastajatele; miss Myra Held, kes saabus täna õhtul, on aga elukutseline, ta on hästi tuntud oma meheosade poolest.“

„Ah, tema ta on“, kuuldus ümberringi hüüdeid. „Muidugi, nüüd ma mäletan. Kuidas see mulle kohe meele ei tulnud. Ma olen ju teda tuhat korda näinud music-hall'ides!“

„Teie palvel,“ jätkas sakslane, „läheb võit edasi, Vanaaastaõöle“, miss Alexa Warehamile.“

Suurest kellast, mis rippus tantsusaali sissekäigu kohal, kuuldusid löögid. „Üks . . .“ Samal ajal hakkasid lööma ka kõik väiksemad võõrastemaja kellad, väljas lõi hulka vana raatusekell oma madala häälega. „Armas leedi, kas võite mulle andeks anda?“ Soe altohäääl kõlas Alexa kõrva ääres. Myra Held, väike, siledajukseline moonutuskunstnik, seisis ta kõrval ja vaatas talle otsa kelmika, veetleva naeratusega: „Ma tean, see oli kuulmatu . . . aga kas ei ilmuta töö ka juba tagajärgi?“

Vana aasta on möödas,“ kuulis Alexa Millarit ütlevat teiselt poolt, „kas ei tahaks teie uut aastat proovida ühes minuga, mu kallid Alexa?“

„Võib olla . . . ! Jah!“ vastas Alexa ta kosimisele.

Kaheksa tundi hiljem, kui Alexa oma õndsatest unenägudest ärkas veel õndsamale tõelikkusele, tundis ta toas tugevat rooside lõhna. Suur kimp punaseid roose oli asetatud ta voodi ette. Lõhnavate õite vahel oli kaardikene natuke teatraalse käekirjaga: „Tuhat head soovi Hilary Arden'ilt!“

Eesti Kauband. Tööst. A.-s.

„D. Mirvitz ja Pojad“

Tartu, Raatuse 6, tel. 3-83.

Tallinn, S. Tartu mnt. 13, tel. 26-81.

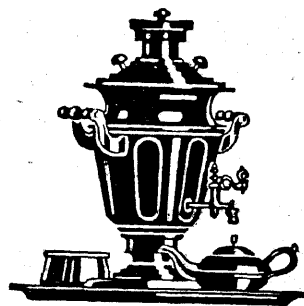
Portselaan,
Kristall,

Fajanss,
Klaas,
Email,

Suurim

Alumiinium,
Alpakka,
Nikkel,
Teras,

Ilu,

Lambi, maja-, köögi-, valgustarvete ja iluasjade suuräri Eestis.

Tema ainuke sõber.

M. Stahl.

Punane telliskivimaja seal eemal oli vangimaja. Müür tema ümber oli kõrge ja hall. Akendest avaneks ilus väljavaade, kui trellid neid ei varjaks.

Ainult tisləri töökoja aknad olid trellideta, ja sealt avaneks vaade laia maailma: jõgi lookles hõbedaselt läbi oru, metsad ja nende taga sinetav meri. Mõnikord öösel, kui torm nagu hiilgatiibadel üle lagendiku liikus ja vastu vangimaja müüre löi, kuuldi merd mühisevat, või arvati seda kuulvat. See oli nagu peoks õigile neile uneta lamavatele inimestele. Ühel päeval avaneks vangimaja üks nagu suur haigutav suu ja sülgas välja kaks inimkogu. Need varjasid käega silmi, kaitstes neid heleda päikesevalguse eest. Nende näod olid hallid, rind sisse vajunud, selg kõveraks tõmbunud, nagu oleksid nad kandnud raskeid koormaid.

Neil olid pühapäeva rõivad seljas, rõivad nagu neid kanti kümme aastat tagasi.

Triibulise vangirüü olid nad hoolikalt kokkupandult maha jätnud, numbrid ülespoole, 904 ja 905. Nüüd oli neil kaasas ainult väike kimp, milles oli üks särk, kamm ja vähe tubakat, see oli kõik.

Nad vaatlesid enda ees maastikku ja hakkasid liikuma ikka ühesuguste sammudega, nii nagu nad 10 pikka aastat 10 korda 365 korda olid käinud — üks — kaks — üks — kaks —, oli nagu enadastmõistetav, et nad koos sammusid. Nad olid ka ühel ajal vangimajja sattunud. Kui nad oma kuriteole tagasi mõtlesid, siis oli see õieti tühine. Nad olid seda teinud naljatujus, kuid see oli muutunud kibedaks tõeks.

Üks inimene oli sealjuures elu kaotanud ja nemad olid selles süüdi puht rumaluse pärast. Karistus paistis neile olevat õiglane, — nad olid õigelt teelt kõrvale kaldunud ja õigusemasin oli nad haaranud, peeneks jahvatanud ja siis välja sülganud, nüüd oli tarvis jälle ühendust luua välisilmaga.

Mõlemad sissevajunud rinnaga mehed sammusid aeglasel osavusetu kõnnakul alla oru poole. Neile tundus unenäona, et nad olid vabad, nad ei sõandanud tagasi vaadata, kartusest, et neid võidakse tagasi kutsuda. Nad olid kohmetud enda pühapäevariietes, mis olid liiga kitsad. Kui neid vangi mõisteti, ja nad viimast korda neid riideid kandisid, olid nad poisikesed. Nüüd aga mehed.

Pikema nimi oli Bogumil. Ta algas kõnet: „Kas ma ei peaks minema koju, ehk on ta siiski mind oodanud?“

Noorem ja lühem raputas pead: „Jäta see“, palus ta.

Esimene aga jäi kindlaks oma soovile. Nii istusid nad rongi ja sõitsid tema koduküla poole.

Pruut ei olnud teda oodanud. Ta oli abiellunud ühe rikka talunikuga. Tal oli lapsi, palju loomi ja lossitaoline maja.

Sõbrad matkasid edasi.

Bogumil oli sõnaaher, see viimane löök tabas teda valjumini kui vangimaja.

Vähem nendest Fritz etendas narri osa. Ta mängis naljakaid lugusid oma suupillil, jutustas igasuguseid nalju ja tegi ühesõnaga kõik, et oma kurba kaaslast vähegi lohutada. Nii teenis ta ka raha, millest nad endid elatasid. Bogumil oli vali ja tagasihoidlik, tema soontes voolas süнге talupojaveri. Saadud hoop oli tabanud teda otse südamesse. Ta peitis end inimeste eest ja vihkas neid. Ta ei tunnud naljajutte. Ta ei osanud naljatada, siis kui süda verd jooksis.

Mõnikord pani ta käe oma sõbra õlale ja sõnas: „Ära näe asjata vaeva Fritz, mind ei või enam keegi aidata.“

Aga väike ei väsinud hoolitsemast. Nad läksid üle piiri võõrale maale.

A/S. Odor

Tallinn, Kivimurru t. 2. Tel. 4-98.

Soovitame suures väljavalikus:

Lõhnaõlised ja kölnivett
Chypre, Königslieder jne. Quelle,
belle fleur. Divinia, Oriental ja
Jaapani puudreid

Iluduskreeme nagu:

Coldcream, Odorkreem ja Me-
tamorphosa, Vegetali, juukseõli
Odor hambapastat Saapakreemi
Dollar.

— Kevadele järgnes suvi. Oli palav, rukis valmis ja ootas lõikajaid; nüüd oli neil küllalt tööd.

Nad lasksid endile teha korralikud riided. Bogumil oli pärit jõukast perekonnast. Neid peeti inimesteks, kes teevad tööd lõbu pärast.

— Kord tulid nad ühe naise juurde. See oli ilus valgevereline naine ja elas üksi omas talus. Ta oli noor lesk. Töö kiirustas. Naisele meeldis Bagumil, see oli veri tema verest. Väikest aga ei sallinud ta sugugi. See näis temale liiga rahutu ja kergemeelne, ei võinud ilmaski teada, kas ta mitte ei pilka ja nalja ei heida. Sellepärast ei sallinud naine teda.

Ühel ilusal päeval oli Fritz kadunud. Ta jättis Bogumilile sedelikese:

„Jää paigale ja abiellu!“

Bogumil jäi. Talvel abiellus ta naisega ja algas uut elu. Maa andis talle uut jõudu, ta haav hakkas paranema. Külas ei tundnud keegi tema minevikku. Teda kohati igalpool lahkesti, sest ta oli talupoeg nagu nemadki. — Väike Fritz rändas üksi edasi. Tal ei olnud midagi peale oma suupilli, oma sädeleva nalja ja sitkuse, mille abil ta üle sai kõigist raskustest. Ta elas edasi. Küll mitte hiilgavalt, aga ta elas. Suvel hulgu-seelu, talvel otsis endale ulualuse. Muud ta ei soovinudki.

Ta ajas läbi kartuli ja soolaga, kui heering osutus liiga kalliks.

Möödusid aastad.

Tema juuksed olid juba vangimaja müüride vahel hõredaks ja halliks muutunud, nüüd olid nad valged. Tema rind vajus ikka rohkem sisse, vahel sülgas ta isegi verd. Ta nägu oli tuulest ja päikesest tumepruuniks muutunud, muidu oleks ta näost hall olnud nagu kõik tiisikusehaiged.

Talv ei ole hea aastaag vaesele ega haigele. Ta jäi lamama ühe suurlinna haigemajja. Kevade saabudes paranes ta seisukord vähe. Ta oleks võinud jääda haigemajja ühes teiste tiisikusehaigetega, kuid ta loobus sellest, teades, et tal enam kaua aega ei jää elamiseks. Talle ei olnud enam tähtis, kas ta elab aasta või kümme. — Nii rändas ta edasi ilma eesmärgita.

— Keegi ei võta heameelega tiisikusehaiget majja. Kuigi ta tööd teeks nagu terve, segab ta ometi oma kõhaga tööst väsinud inimeste rahu, ning väikesed lapsed hakkavad karjuma ja jooksevad ära, nähes, et veri voolab tema suust.

Väike oli nüüd alaliselt väsinud. Tal olid valud rinnas ja seljas, kui ta hakkas mängima suupilli. Ta ei pannud seda pahaks, kui inimesed temast kõrvale hoidusid, temast,

kes kandis otsal surmamärki. Kuid ta igatses inimese järele. Ta mõtles Bogumili, oma ainsama sõbra peale. Teda tahtis ta veel kord näha. Ta pidi iga hinna eest veel sinna maale jõudma, kus elas Bogumil. See oli aga õige, õige kaugel.

Ta asus siiski teele. Ta elas peaaegu ainult õhust ja käis selle maa jala ära. Igapäev ühe tükikese, sest palju ta enam käia ei jaksanud. Kulusid kuud, enne kui ta sinna jõudis. Sügis möödus, saabus talv.

Väike Fritz hoidis võimalikult otseteed, et jõuda Bogumili uude kodusse. Aga tal tuli tihti teelt kõrvale kalduda, sest ta pidi külades kerjama, ja vahel varastas ta isegi, kui talle muidu ei antud, kartes, et ta ehk muidu oma sõbra juurde enam ei jõua. Ta varastas pesu nõõridelt ja müüs lähemas linnas ära leiva ja liha eest. Inimesed kohtlesid teda umbusklikult. Ta meelitas parte tiigist kaldale ja surmas siis uudishimulikud linnud kiviga.

Saak ei olnud kuigi suur, kuid see tegu oli kuritegu, Fritzi aeti taga.

Ta pidi end varjama ja tihti öösel matkama, et pääseda politsei käest.

Siis hakkas lund sadama.

Oli pakane külm ja jälle sula.

See osutus haigele mehele õige raskeks. Väike Frits rühkis ikka lääne poole. Tal ei olnud õieti täpset ettekujutust Bogumelist ja ta naisest; ta rändas edasi nagu loom, kes valinud endale teatava koha suremiseks. Ta teadis ainult üht: „Bogumil, minu ainuke sõber!“ Seda kordas ta tuhat korda mõttes; see mõte soojendas teda öösel, kui ta heinakuhjas magas, või maja seina varjus, kus tuul mitte nii vali ei olnud. See mõte oli talle toiduks ja joogiks.

— Ikka jälle tuletas ta meelde juhtumisi nende lapsepõlvest, nende ühist vangistamist ja neid kümnet aastat vangimajas viibimist, siis nende ühist rändamist.

Lõpuks ometi oli ta kohal.

Ta jõud oli ka otsas, mitte sammugi ei oleks ta suutnud enam edasi minna, ta surus käe rinnale, et takistada vereoja, mis tal kurgus; ta riided olid muutunud narudeks, nägu kahvatu ja hall, ka põskede tume värv ei suutnud surnukahvatust varjata.

— Nii jõudis ta Bogumili, oma ainsama sõbra, majja. Ta vedas end viimse jõuga tuppa.

— Oli jõulu laupäev. Bogumil ja tema naine istusid lauas. Lõhnas prae ja värsket saia järele. Neil oli ees klaasidega pruuni õlut, Naine istus naerul näoga, Bogumil nägi välja vanem ja paksem kui enne. Ta näis endaga rahul olevat

— Pikkamisi pööras ta pea sisseastuja

poole — ja tarretas. Korraga tuli midagi nagu kaugest minevikust talle meelde.

Ta tahtis Fritzule vastu rutata, kuid naine kargas üles, nagu oleks madu teda salvanud.

— Bogumil langetas pea ja vaatas maha.

— Väike Fritz oli mõlemad käed sõbrale vastu sirutanud, nüüd laskis ta nad langeda.

Mees laua ääres sõnas: „Politsei otsib sind taga, ma ei või sind oma juurde võtta — olen vallavanem. Minu juurde ei või sa jääda.

— „Jah,“ ütles naine, „mine juba kord, mine! Mis sa minu mehest tahad, sina varas.“

Väikse Fritsu silmad olid tarretanud, ta vaatas nagu unenäos oma sõbra otsa. Tükk aega seisis ta nagu uimane, siis pööras ta ümber ja sammus välja.

— Ta igatses kaugele, kaugele ära siit; aga lõpp lähenes. Kuni sõbra elukohani oli tal vaevalt veel elujõudu jätkunud. Jäine õhk lõi talle vastu, ta avas suu, et hingata.

Aga kaua tagasihoitud vereoja purskas tal suust. Ta põlved vajusid kokku, ta ots lõi raskelt vastu ukse piita.

Veel tahtis ta midagi ütelda, midagi hüüda, midaga karjuda, kuid tugevalt purskav veri takistas teda.

„Sina sunnitööline.“ Aga ta ei ütelnud enam midagi.

Ta lamas oma ainsama sõbra ukse lävel. Kui politseinikud kohale jõudsid, oli ta juba ammu surnud.

„Juba õhtu jõuab kätte,
Inglid laul'vad ülevalt.
Jälle toovad kõikjal ette
Armud, valgust selgemalt.

Üksik hing on aasta jooksul
Pattu teinud mõõtmatult,
Aga patust päästja võimul
Avitand neid määratult.

Jõululast nüüd tervitame,
Kes meil võõraks tulnud on,
Tema ette kummardame,
Et meil püsiks jäädvalt õnn.

Ella: „Jumal, kuidas aastad kaovad, pea olen ma juba kahekümnekahe aastane.“

Erika: „Mina olen alles kaheksatekümne aastane.

Ella: „Ära ometigi peta, sina saad kahekümneviie aastaseks, sest sina oled aasta noorem kui mina.

Eesti-
saksa- ja
venekeelseid

jõuluraamatuid

soovitab
raamatukauplus

Kluge-Stroehm

Tallinn, Pikk t. 9.

Lugupeetud lugejad!

Lubage, et teie tähele-
panu juhin sellele, et juba

80 aasta eest

„Petenbergi“ veinikaupluses

Börsikelder, Pikk t. 17, Tel. 16-02

kõige paremad oma- ja
väljamaa veinid, vahuvein,
Cognac, liköörid, napsid,
whisky j. n. e.

müügil on ja teile teie ostud
soovi peale ka koju kätte saa-
detakse.

Likööri-
ja

napsi-
vabrik

Tallinna viinavabrik

(Revaler Spritfabrik)

ühes parfümeeria- ja kosmeetika-
osakonnaga.

Kuldauraha Parlisi näitusel.

- I. ERIALA: Crème de Mandarine,
Kümmel, Pomerants, Vene vodka,
Brandy jne.
- II. ERIALA: Eau de Cologne — triple
double, Eau de Cologne aux fleurs
ja hambapasta Sanadont jne.

Kõiksugu napsid, liköörid ja nalivkad on
saadaval kõikides suuremates kauplus-
tes ja restoraaanides ning suurel arvul
vabriku laos.

Merepüestee nr. 15, Tallinn. Kõnetr. 24-26.

Riidevärvimise vabrik ja keemiline
pesemiskoda

R. Natus, Viljandis

Vabrik võtab tööd vastu:

Tallinnas, — Narva mnt. 26;
S. Pärnu mnt. 22; Härju t.
29. Tartus, — Riia t. 2;
Raatuse tän. 16. Paides, —
L. Rästas'e juures. Palu-
ojas, — H. Risti juures.
Tapal, — V. Gabriel'i juu-
res. Raplas, — A. Koldits'i
juures. Haapsalus, — I. Lasy
juures, ja teistes linnades
ja maal.

X või Y.

Tõestisündinud lookene.

Laialdastes ringkondades peetakse tõeasjaks, et koorevõi olevat palju parema maitsega kui taimevõi. Siiski peavad asjatundjad tõendama, et taimevõi erineb koorevõist ainult keemiliselt. Võhikutel on aga eelarvamine, et või peaks taimevõist maitset eralduma ja palju parem olema. Sellepärast arvatakse üldiselt, et või ja margariini vahel maitsemisel saab vahet teha. Et selle otsusega aga väga võib eksida, näitab järgmine huvitav juhus, mis ühel proovimaitsemisel aset leidis.

9. novembril s. a. oli Harburgi õlitehastes kõrgemate ametnikkude poolt järelevaatus.

Peale järelevaatus ja ettekannete ära kuulamist õli- ja taimevõitööstuse üle pakuti kohvilauas võiga ja margariiniga määratud leivakesi, millest esimesed X ja viimased Y märgitud olid.

Iga härra leidis omalt kohalt järgmise

sedeli:

Küsimus: Kas saate vahet teha või ja taimevõi vahel?

Vastus:

Küsimus: Kui ja, on X või Y margariin?

Vastus:

Tagajärg oli üllatav, sest 62 härrast olid ainult 20 õieti arvanud, kuna 38 härrat kinnitasid, et nad või ja taimevõi vahel vahet teha ei saa.

See proovimaitsemine andis põhjust pike-mateks vaielusteks ja aitab loodetavasti margariini saaduste levitamisele kaasa.

Enam jagu mittevabatahtlikud hindajad olid vist isegi oma otsuse üle üllatunud. Sest kinlasti otsustas igaüks neist, täielise erapooletuse juures, et see mis parem maitseb on või. Ja nüüd oli $\frac{2}{3}$ häälteenamusega just margariini eelistatud! See juhtumine näitab, kui hea isuga margariini võib süüa.

Naljad

Tark papagoi.

Vanaproual Bergil oli tark papagoi ning väga rumal ja saamatu köögitudruk. Tahtmata sõnab proua vahetevahel endamisi: „Et kurat selle inimese võtaks!“

Ühel päeval karjub aga papagoi prouale vastu: „Et kurat selle inimese võtaks!“ – Proua läheb kirikhärra juurde nõu küsima. See annab oma väga papagoi mõneks ajaks kaasa, ehk aitab see proua jumalavallatut looma õpetada. – Järgmisel hommikul kisen-dab papagoi prouale: „Et kurat selle ini-

mese võtaks!“ Kirikhärra papagoi pöörab silmad täeva poole ja kraaksus: „Issand, võta meie palvet kuulda!“

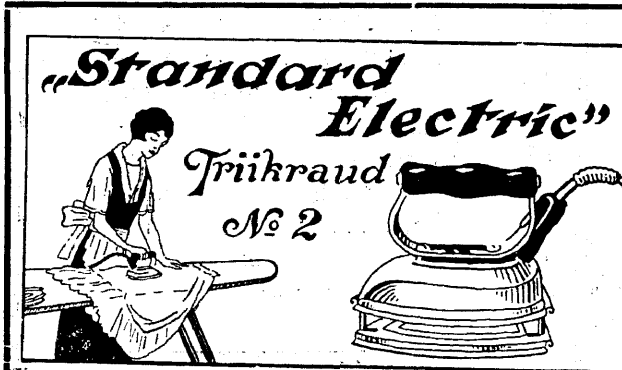
Armukadedus.

Vanahärra noore prouaga laulatuselt koju jõudes küsib teenrilt:

„Kuidas siis Juhani-le uus proua ka meeldib?“

Teener: „Väga hästi, täitsa minu maitse.“

Vanahärra: „Mis?! Siis kaõ jalamaid minu teenistusest.“

Eht Ameerika soovitud artikkel igas perekonnas.

Müük aastase garantiiga suurel ja väikesel arvul.

Tehn. Büroo

**Standard
Electric**

Ins. A. E. Reinke.

Vene tänav nr. 11. Telef. 27-90.

OMEGA

Täpsem kell.

Kellad üleilma tuntud Schveitsi vabrikute test nagu: Omega, Borel, Grisel jt.

Samuti igasugu asju paremast Belgia ja Böhmi kristallist, väärtasju, hõbe- ja kuldasju.

Kellade, hõbe- ja kuldasjade parandus.

O.-ü. J. RUBIN

Tallinn, Viru tän. 17. Asut. 1880

Maadeteadlased.

Õppur teisele: „Oi, katsu kui külm on too kloobus käe all!“

Teine: „Mis sa paned siis oma käe just Siberi peale.“

Vabandus.

Rattasõitja ajab teel jalutajale peale; see hüüab vihaselt: „Kas te kõlistada ei oska!“

Rattasõitja: „Kõlistada oskan küll, aga sõita mitte.“

Loodusloo tunnis küsib õpetaja koolitüdrukult:

„Mis sina tead kurest?“

„Vabandage, palun, see on ju ainult muinasjutt.“

Luuletaja loeb oma sõbrale keskpäraseid luuletusi ette.

„Talv oli külm ja tuli kaminas kustunud.“

Oh oleks sinu luuletusis rohkem tuld ehk tules rohkem sinu luuletusi, siis ei tarvitseks meil mõlemil nii külmetada!“ hüidis sõber, kes kaotanud kannatuse.

„Noh, öde“, küsib arst, „kuidas täna meie haige südametegevus?“

„Suurepärane, härra doktor. Ta on mulle juba kaks abiellumissetepanekut teinud.“

Väike Kati kardab onu suurt lambakoera, täna tahab ta aga õige julge olla ja läheb üksi ees.

Korraga tuleb koer tema poole, Kati jookseb hirmunud näoga onu juurde, haarab selle käe ning surub end tema vastu.

„Aga Kati,“ ütleb onu, „sa ei karda ju ometi Rolfi?“

„Oh ei, sugugi mitte, aga ta peab nägema onu, et meie sugulased oleme.“

Väljaandja H. LAUR. Vastut. toimet. O. ABROI

KOKK

SANA

Perenaised, pange tähele!

Eesti taimevõid „KOKK“ ja „SANA“ on täiesti koorevõi sarnased nii maitsetes kui ka tarvitamisel. „STELLA“ ja „EESTI KOKOSRASV“ on parimad kõõgivõid.

Saadaval igal pool.

Jõulupühad lähenevad!

Hästikerkinud sai ja maitsevad küpsised ehivad pühadelauda, kui nad on küpsetatud meie suurveski jahudest. Meie pühadejahud on paremad parimaist. Müügil igalpool üle maa. Ka 4- ja 8-kg. kottides meie plommi all.

Suurveski J. PUHK ja POJAD

Tallinnas, Rannavärava puiestee 21.

Oma telef. keskjaam. Telegr. aadress: Puhk—Tallinn.

Harukontor: Tallinnas, Estoonia puiest. 27. Kontorid: Tartus, Narvas, Pärnus, Viljandis, Petseris, Valgas, Rakveres, Tapal, Nõmmel ja Türil.

Kinkige jõuluks fotoaparaat!

Meie suures laos leiate mitmekesisemas valikus ja hinnaüksuses foto-aparaate ja kõiki fototarbeid!

PARLOPHON (BEKA)

OOOO

Viimane aeg enne jõulupühi on igal muusikasõbral tutvuda meie juures grammofoonidega

Lindex kr. 80.—

Lindex Junior „ 60.—

Valmistage omale jõulurõõmu uute jõuluplaatidega!

Raadio-, grammofooni-, foto-, jalgratta-eriäri

 TOKO **A** **TORMOLEN** **&** **KO** **TOKO**

Tallinn, Harju 37, tel. 15-02.

Juhime asjasthuvitatute tähelepanu meie auto ja traktori eritöökojale Tartus,

Munga tän. 4, telef. 132.

Uued otstarbekohaselt korraldatud ruumid ning suurepärased Fordi masinad võimaldavad meil täita kõiki parandusi, nagu silindrite puurimist ja muid ülesandeid kiiresti ja hästi, meie peatehaste töömehed järele. Kõik tööd tehakse hoolikalt ja täpselt heade asjatundjate juhatusel ning hinnad on väga mõõdukad. Meie töökoja juures on täielikum tagavara osade ladu Eestis.

Kompresseeritud vesi ja õhk alati autoomanikkude käsutuses.

Hinnad ja eelarved maksuta. Autokataloogid saadame nõudmise peale hinnata.

Ford Motor Company voliline esindus Eestis

A-S. A. ROSENWALD & Co., Tartus.

Suur Turg 8. Telef. 300.

Koguduste Pank

Tartus, Suurturg nr. 3

Osakond Järva-Jaanis

VÕTAB VASTU HOIUSUMMASID
tähtajalisel ja jooksva arvel ja maksab
ajakohast protsenti.

ANNAB LAENUSID VÄLJA
igasugustel kindlustustel.

TOIMETAB RAHASAATMISI igasse
kodumaa nurka.

VÕTAB SISSENÕUDMISEKS
veksleid ja veokirju.

**Kogudused ja koguduste
liikmed**

kindlustavad oma varandused

Eesti

Koguduste Kindlustusseltsis

Tulekindlustus
Elukindlustus
Rahekindlustus.

Soodsad tingimused pajuki kindlustuseks
tööjõuetuse ja vanaduse puhuks
ja abirahade kindlustuseks lastele.

Juhatus Tartus, Suurturg nr. 3,
telefon nr. 11-67.

== Esindajad igalpool. ==

Viljandi Eesti Põllumeeste Seltsi

Kaubanduse osakond

Viljandis, Tallinna tän. 3. Telegr. „Estokommerts“. Postkast 37.

Suurem ühistegeline ostu-müügi ühing Viljandimaal.

Kõige täielikum põllutööriistade, masinate, veo- ja sõiduabinõude, põllumajapidamise, ehituse ning elu-tarvete ladu ja müügikoht Viljandimaal.

Müük suurel ja väiksel arvul.

Harukauplused: S.-Kõpus, telef. 5. Tarvastus, telef. 20

Pärnu Pank A-S.

Pärnus, „Endla“ seltsi majas.

Telegr. aadr: „Pärnupank“. Telefonid: Üldine 1-13, kassa ja raamatup. 6, juhatus 1-91. Äritunnid 9—2.

Suurem ja vanem rahaasutus Pärnumaal.

Võtab raha hoiule ja maksab ajakohast protsenti.

Toimetab kõikisugu pangaoperatsioone sise- ja välismaal.

JUHATUS.

Wylhuizen & Ko.

Eksport-puukauplus

ja

aurusaeveski

Pärnus.

New-Zebra Code.

◁ 0 ▷

Müüb igat seltsi

puu- ja hõovelda-

miskaupu, põletis-

puid j.n.e. j.n.e.

Soovitame suures valikus

Elektri- armatuure,

triikraudu, keedunõusid
ja mootoreid,

Philips }
Osram } lampe

ning igasuguseid elektri- ja
raadiotarbeid.

V. ENGEL

TALLINNAS, Pikk t. 45

Telefon 26-53

A. Hausenberg

— Tartu, Suurturg 16 —

Elektri materjalid, armatuurid ja aparaadid, valgustusseaded. Raadio, vastuvõtte - aparaadid, nende osad ja valjuhääldajad. Jalgrattad ja nende osad. Auto- ja jalgrattakummid „Michelin“.

F. Hoppe & Ko. vildivabrik

Tartus, Raekoja t. 18/20, telef. 2-19.

—○ Soovitab ○—

kaupmeeskonnale ja lugupeetud ostjaskonnale
endises tuntud headuses igasuguseid
viltsaapaid nahaga ja ilma,
potikuid naistele uuemad model-
lid,
toakingi meestele ja naistele nahk-
taldadega igasuguses värvis
ja suuruses,
lastele saapad, potikud ja toakin-
gad.

MÜÜK SUUREL JA VÄIKSEL
ARVUL.

KREDIIT PANK

asut. 1907. aastal

PEAPANK TALLINNAS, SUUR KARJA 20

Panga keskjaama väljakutse: KREDIITPANK

Panga omakapitalid Kr. 1.950.000.—

Osakonnad

Abjas

Jõhvis

Tartus

Antslas

Narvas

Türil

Haapsalus

Nõmmel

Viljandis

Hiiu-Keinas

Tapal

Võrus

Toimetab kõiksugu pangaoperatsioone.

Speditsoon Agentuur Laevatalitus

Hans Diedr. Schmidt

Pärnus

Asutatud 1741

ÕLIVABRIK

Värnitsa, linaõli, linakookide
- - ja lakkvärvide müük - -

SAEVESKI

OSTAB: linu, linaseemneid ja vilja. MÜÜB: kunstväetisaineid, süsi,
soola, heeringaid jne.

Kes head tööd tahavad,
saadavad oma linad ja takud ketramiseks

Esimesele Pärnu lina- ja takuketramise vabrikule

Kõnetraat 2-37 **Pärnus** Asutatud 1909. a.

Palume meie vastuvõtmiskohti tähele panna.

Heade tööde poolest on vabrik juba kaua tuntud.

Töö kiire ja korralik.

SINGER

õmbusmasin

mootoriga ja õmbus-
lambiga on kõige
kaunim jõulukink

*

Soodsad
järelmaksutingimused.

Õblemise-,
Juurelõikuse-,
Nõelumise- ja
Ilutikanduse õpetus
maksuta.

Oma kauplused
igalpool.

Sügise ja talve hooajaks

leiate kõige uuemat ja moodsamat
kodumaa, Inglise ja teiste pare-
mate väljamaa vabrikute meeste

PALITU- ÜLIKONNA- JA PÜKSIRIIDEID.

Naisterahvastele moodsaid

PLÜÜSH- SIID FANTASII MANTLI JA

KOSTÜÜMIRIIDEID

ja eht Lindeneri

CHIFFON KLEIDISAMMETIT.

**KARAKUL, EHTSKUNKS-, KROTTKOTIK JA
TEISI MOODSAID KRAENAHKU.**

**VOODRISIIDI, VATELIINI, VILLAST JA PUU-
VILLAST VATTI**

Kõik kaubad esimestest allikatest.

Rätseppate-e kõige kasulikum ostukoht.

Hinnad väga mõõdukad.

M. JÄNES, Tartus,

Kaubahoov 10, 11, 12,

Kõnetraat 5-91.